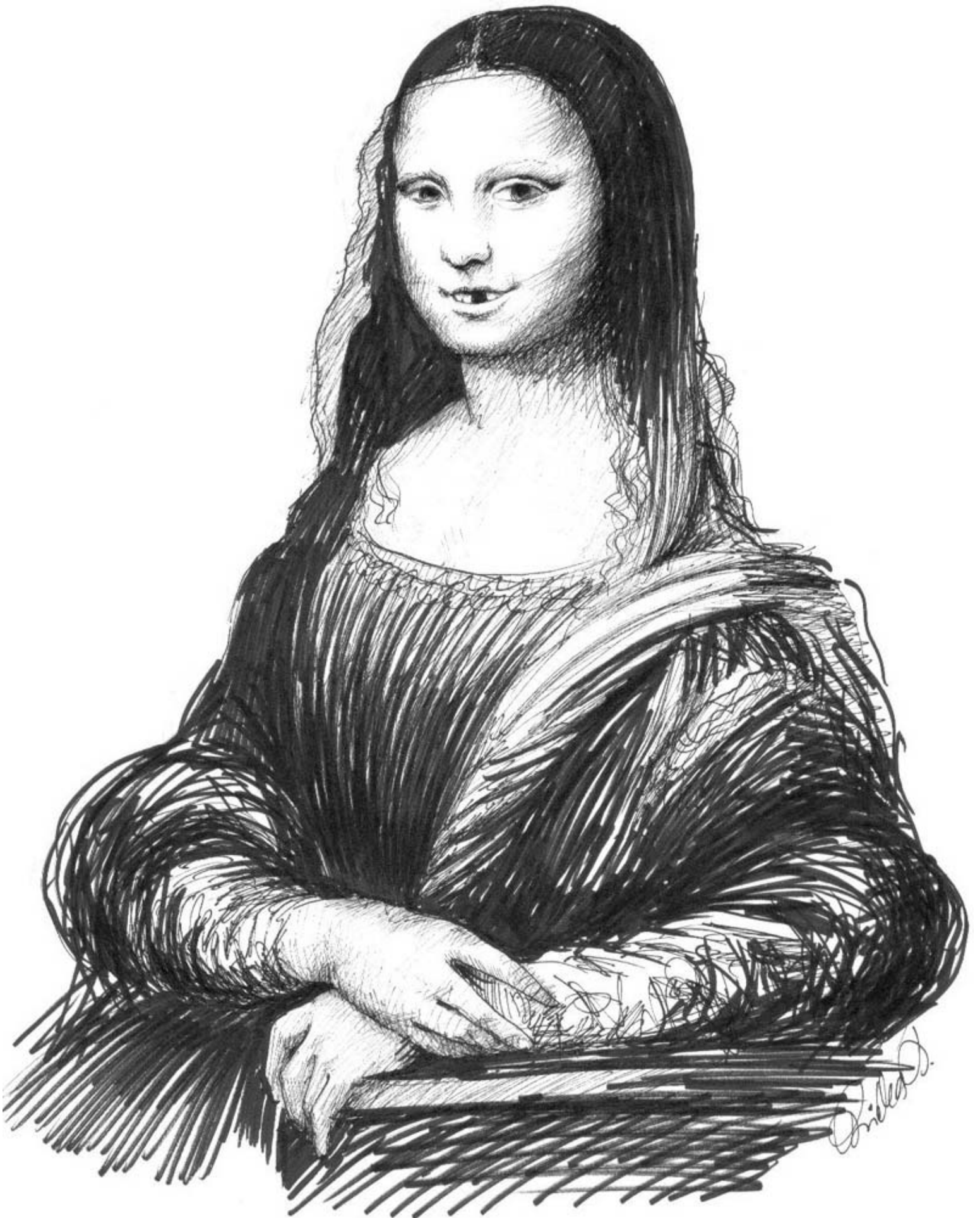

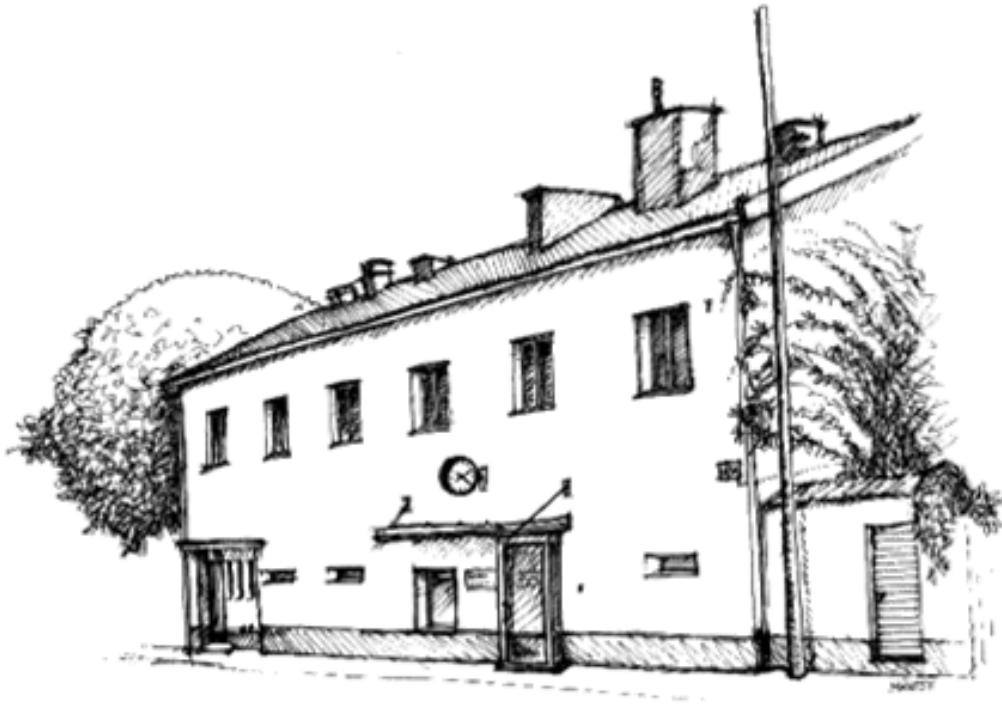
Walpo 1/06

toivo

Turun yliopiston kirjakauppa

<http://kirjakauppa.utu.fi>

Rookatan kirjakauppa Kerttulinkarun kello alla!
(Kalevi Wiik)

Pääkirjoitus

Maailma on hämmentävä paikka. Valtiotieteen ylioppilas on välillä pyörällä päästään kun politiikka tehdään kabineteissa. Usein toivon olevani aivoton sohvaperuna mieluummin kuin muka-oivaltava yhteiskuntatieteilijä. Googlen Kiina-kohu hautautui mukavasti pilakuvien alle, kun muslimit hermostuivat. Heidät kuvattiin väkivaltaisiksi, joten kostoksi tuikattiin muutamat suurlähetystöt tuleen. Länsi heristi sormeaan, valisti sananvapaudesta ja samaan aikaan pisti holokaustin kiistäneen 67-vuotiaan britin telkien taakse miettimään sanojaan. Loistavaa, eikö? Paluu vanhaan kunnon kylmän sodan logiikkaan. Asiat olivat niin paljon helpompia, tiesi aina kuka on väärässä ja kuka oikeassa. Olympialaisissakin oli vähän menoja ja meininkiä, kun urheilijoiden sijasta kilpailivat ideologiat ja hormonihirviöt. Onneksi Suomen jääkiekkjoukkue elää sentään edelleen naapurin varjossa, eri naapurin tosin.

Pojat, ehkä ensi kisoissa sitten.

Eli toivoa kuitenkin on niin kauan kuin elämää. Tai jotain sinnepäin. Lohduttavaa, oikein kristillistä. Vaikka sohvaperunalla meneekin toivo, niin urheilijat sentään tuodaan kameroiden eteen lohduttamaan katselijoita. "Luisto petti", "tuomarilinja oli huono". Suomalaisilla oli taas näissä kisoissa seliteltävää. Kun urheilija

päästää ärräpäähän niin hän päätyy lööppiin. Mitäs saatana menitte kysymään miltä tuntuu. Katsojille ja kansalle on annettava toivoa tulevasta. Minä voin kantaa korteni kekoon: jos Viro vie kultamitalit 3-0, niin paljon alemmas ei ainakaan voi vajota.

Myös opiskelijan arjen täyttää usein toivottomuus, kun tekemättömien töiden pino kasvaa. Silloin tällöin on hyvä ottaa aikalisä ja muistaa että elämä on elämistä varten. Lopulta kaikki kuitenkin lähtee oman päänsisäältä. Elämä ei ole leikkiä, mutta ehkei pikkuasioista kannata välittää. Näin curlingin aikakaudella voin kuvata tunteitani ainoalla kielellä, jota koko Suomen kansa ymmärtää: muista, ei Uusiksenkaan määräis osu nänniin joka kerta.

Walpo on elänyt jälleen läpi yhden vuoden ja uusi on edessä. Lehtemme on kehittynyt vuosikymmenten saatossa ja sitä on tehty läpi aikojen sellaisella ammattitaidolla että ruoriin oli helppo tarttua. Mahtavasta perinnöstä kuuluu kiitos kaikille edeltäjilleni, mutta suurin toki Pekalle, jonka neuvot ovat olleet korvaamattomia. Kiitos myös kaikille kirjoittajille, sillä ennenkaikkea he ovat Walpon suurin vahvuus. Lehti on lukijoidensa näköinen ja yhdessä teemme siitä tänä vuonna entistä paremman.

Olli

WALPO

Päätoimittaja

Olli Hakala
(ovehak@utu.fi)

Toimittajat

Eero Hokkanen
Maiju Jääskeläinen
Hanna Koskenranta
Tuuli Kujanpää
Erno Miettinen
Pekka Mäntylä
Turo Niemelä
Rami Nieminen
Mikko Nikula
Tuomas Nirkkonen
Maria Ruuskanen
Sampo K. Saarinen
Sami Torssonen
Suvi Tuhkanen
Johanna Valenisu

n

Kuvaajat

Olli Hakala
Hanna Koskenranta
Paavo Lähteenmäki
Maria Ruuskanen
Sampo K. Saarinen
Suvi Tuhkanen

Kannen kuva

Riikka Luomanen

Taitto ja ulkoasu

Olli Hakala

Ilmoitusmyynti

Paavo Lähteenmäki
(phlaht@utu.fi)
Turo Niemelä
(toniem@utu.fi)

Julkaisija

Turun yliopiston Politiikan
tutkimuksen klubi ry (P-klubi)
Rehtorinpellonkatu 4A, 2.kerros
20500 TURKU
www.p-klubi.fi

Levikki

130 kpl

Painopaikka

Digipaino

Walpo 01/06

5 Puheenjohtaja

(Tomi Nyström)

6 Hallitus 2006

(Tuuli Kujanpää)

9 Koira - välttä rakastumista lampaaseen!

(Hanna Koskenranta)

10 Vuonna 2006 Index uudistuu

(Tuomas Nirkkonen)

11 Mitä tapahtui?

(n)

12 Skandaali! TYYn Suomen lippu kadonnut!

(Rami Nieminen)

13 Vain antamatta jätetty ääni on hukkaan heitetty

(Eero Hokkanen)

14 Don Rosa - Ankkalinnan uusi kummisetä

(Maiju Jääskeläinen)

16 Yliassistentin päiväkirja

(Johanna Valenius)

18 Valapatto alikersantti, Suomi, Venäjä ja Nato

(Sampo K. Saarinen)

19 Sosiaalipornon rajoilla

(Eero Hokkanen)

20 Uusi tekijänoikeuslaki - eli mikä meni vikaan?

(Erno Miettinen)

22 Pietari 24h: Pinnan alla

(Sampo K. Saarinen)

24 P-Klubi on keski-ikäisyyden kenraaliharjoitus

(Mikko Nikula)

25 Nyt puhuu peräreikä

26 Toimisto matkalaukussa - kokemuksia Euroopan parlamentista

(Suvi Tuhkanen)

28 Henkilökunnan kyselytunti: Lauri Rapeli

(Maria Ruuskanen)

29 Kauhia, ei ole öljyä netissä

(Sami Torssonen)

30 Jari Porttila - urheilujournalismin suuri toivo

(Pekka Mäntylä)

32 Laskiainen 2006

(Turo Niemelä)

34 Piratismi on varkaus on kahlitsematon kapitalismi

(Sami Torssonen)

35 Vuoden tapahtumia

Lisää kuvia Pietarista sivuilla 22-23

Puheenjohtaja

Sellaista olen paljon miettinyt, että talvi on P-klubissa aikaa, jolloin hallituksen ja jäsenistön maailmat eivät tunnu kohtaavan. Uusi hallitus aloittaa työnsä motivoituneena ja jopa hieman ylienergisenä, tapahtumia halutaan järjestää viikoittain ja uusia aluevaltauksia mietitään kuumeisesti. Toivotaan tietysti massiivista osanottoa joka tapahtumaan, "tapahtuihan niin syksylläkin". Jäsenistössä taas osa on päättänyt vuoden vaihtuessa kääntää elämässään uuden lehden: Osa vannoo pisarattoman kuu-kauden nimeen, toiset pakenevat ulkomaille hakemaan uutta happea keuhkoihinsa ja osa on päättänyt "viimeinkin" aloittaa opiskelun "ihan" tosissaan. Joillakin meistä sydämessä on jopa toivo valmistumisesta. Talvi osoittautuikin usein tapahtumienjärjestäjille pitkäksi, synkäksi ja vähälumiseksi.

Ratkaisuna tähän harhaanjohtavasti epätoivoiseen tilanteeseen voi olla tapahtumien järjestäminen yhteistyössä muiden ainejärjestöjen kanssa. Halukkuutta tähän varmasti löytyy niin klubistamme kuin kollegoistakin. Joskus saattavat tarkka-korvaisimmat jopa kuulla toivot-tavan sitsejä Lexin, illanviettoa SF:n tai pesäpalloa Kritiikin kanssa. Lähestyvä vappu tarjoaakin mahdollisuuden tällaisen monenmuotoisen yhteistyön toteuttamiselle.

Viimeistään tässä ajatusketjun vaiheessa havahdun ongelmaan siitä, miten tämän vuoden hallitus voisi mitenkään enää parantaa ja kehittää jo mahtavaa klubiamme?

Klubi on onnistunut nähtävästi jotenkin sokeuttamaan minut. Toimintamme perustuu kuitenkin suuressa määrin hyväksi havaittuihin, vuodesta toiseen jatkuviin perinteisiin. Joka vuosi perinteitä tuntuu tulevan vain lisää. On hienoa, että meillä on esimerkiksi niin vahvasti perinteinen laskiainen, vappuviikko, syksyn alkuhulinat ja vuosijuhla. Hallituksen sokeutumisen estämisessä jäsenistöllä onkin suuri rooli. Jäsenistön toiveiden ennakointi ja kuunteleminen on hallituksen tärkeimpiä, vaikkakin haastavimpia, tehtäviä. Toivonkin näkeväni vuoden aikana enemmän ja rohkeampaa hallituksen ja jäsenistön keskinäistä kommunikointia. Teidän toiveistanne saamme varmasti riittävästi uusia haasteita ja toimintamuotoja toteutettavaksi!

Perinteiden lisäksi on kuitenkin tärkeää, että P-klubi osaa ja uskaltaa uudistaa ja kehittää itseään. Olisiko klubissakin tarvetta vaikkapa sääntöjemme kriittiseen tarkasteluun ja uudistamiseen TYYn ja Indexin esimerkkien mukaisesti?

Armas yliopistommekin muuttuu ympärillämme alati. Päättäjät puhuvat nyt muun muassa Turun korkeakoulujen yhdistämisestä ja opetuksen laadun tarkkailusta. Tutkinto-uudistus muutti jo viime vuonna monen opiskelijan elämää. Uudistukseen sopeutuminen jatkuu klubissamme yhä. Uudistuksien tuomien muutosten valvontaan meillä onkin erinomaiset puitteet aktiivisten kopo-vastaavien sekä

laitos- ja tiedekuntaneuvoston opiskelijaedustajien ansiosta. Paljon riippuu kuitenkin myös opiskelijan omasta aktiivisuudesta. Opiskelijoiden toiveita kuunnellaan varmasti esimerkiksi periodisoinnin ja väliviikon käyttötarkoituksen osalta (ainakin toivon niin), enkä näe mitään pahaa, jos henkilökuntaa toisinaan ystävällisesti muistuttaa väliviikon tarkoituksesta. Keskustelun pitäminen avoimena ja kaksisuuntaisena poliittisen historian ja valtio-opin laitosten kanssa on kannaltamme elintärkeää.

Lopuksi toivon, että jokainen löytää oman paikkansa klubistamme. Ja vaikka valmistumishalut ovatkin toisinaan kiihkeät ja ylitsevuotavat, toivon, että nostatte silloin tällöin katsettanne hetkeksi tenttikirjoista ja tulette rohkeasti mukaan tapahtumiin hakemaan vastapainoa arkiselle aherrukselle. Laajasta tapahtumatarjonnastamme löytyy varmasti jotain jokaiselle.

Lämmintä ja toiveikasta alkanutta 31. P-klubin vuotta!

Tomi J.

Hallitus 2006

Hei kaikille lukijoille. Seuraavassa esittäytyy P-klubin vuoden 2006 hallitus. Vaikka merkittävästä nuorennusleikkauksesta ei hallituksenvaihdoksessa tällä kertaa ollutkaan kysymys (allekirjoittanut esimerkiksi on edelleen hallituksen nuorimmasta päästä, vaikkakaan ei enää nuorin), esittelyn teemana on lapsellisesti tai ainakin lapsenmielisesti 'ystävänkirja'. Seuraavilla sivuilla esiteltävät tyypit ovat kaikki ystäviäni, ja olen esittänyt heille ja itselleni muutamia kysymyksiä, jotka paljastavat sielujemme syöverit iloksenne ja viihteeksenne. Vastauksia koristavat muun hovin lisäksi hallituksen jäsenten omakuvat. Toivottavasti viihdytte seurassamme!

Tuuli Kujanpää

1. **Tomi J. Nyström**, lempinimiä on sitten jo tuhansia
2. 191083, Kuopio (ainoa oikea!)
3. Olen PJ ja alumnivastaava eli tykkään tehdä P-klubissa kaikenlaista. Lempi-puuhiani klubissa ovat toimistolla yksin möllöttäminen ja/tai etunoja-punnerrus sitsien aikana.
4. Valtio-oppinut olen tai ainakin tulen olemaan joskus
5. Vanha ja toivottavasti myös viisas, mahdollisimman vähän kyyninen
6. Suklaakakku (hei oikeesti, on se ruoka!)
7. Tällä hetkellä: "Living is easy with your eyes closed."

1. Mikä sun nimi on? Onks sul lempinimee?
2. Milloin oot syntyny ja missä?
3. Mitä tykkäät tehdä P-klubissa?
4. Mikä sun pääaine on?
5. Mikä susta tulee isona?
6. Jos olisit ruoka niin mikä ruoka olisit?
7. Motto

1. **Tuuli Kujanpää**, lempinimistä omi suosikkini on Undulaten
2. Oon syntyny Jorvin sairaalassa Espoossa helmikuussa 1985
3. Tykkään olla Tompan aisaparina johta massa porukkaa. Tykkään myös hoidella poliittisen historian kopo-juttuja.
4. Katso yllä.
5. Ryppyinen ja onnellinen. Ehkä myös paksu.
6. Olisin lihapulla (jossa on isoja sipulinpalasia).
7. Lika on hyväksi.

1. **Paavo "Pepsi" Lähteenmäki**
2. 5.5.1983 Orivesi
3. Kaiken, kuka tarvitsee P-klubin ulkopuolista elämää? Kunnan nesteytyksillä onnistuu mikä vain.
4. Valtio-oppi
5. Voi kun tietäisin. Puistopummi tai jotain hienoa
6. Suklaakakku. Herrrkullista.
7. Paska läppä!

1. **Maiju "Mölky/Mölkki" Jääskeläinen**
2. 23.02.1984 Somero
3. Kirjata ja viilata pilkkua. Spämmätä klubilaisia viikottaisilla sähköposteilla.
4. poliittinen historia
5. Kuuban pikkusikariliiton ensimmäinen naispresidentti.
6. Sitruuna. Äärimmäisen happaman-kirpeä, mutta kuitenkin varsin pikantti kokonaisuus.
7. Onko se kokkali? Mun mielestä ollaan kyllä Humppilassa.

1. **Riikka Maarit Karanko / Riguellos**
2. 02.03.1983 Salo
3. Tykkään olla taloudenhoitaja sekä ympäristövastaava
4. Valtio-oppi
5. Viisas (tästä tyhmyyden ruumiillistumasta ei ole mahdollista muuksi muuttua)
6. feta-salaatti, ja sieltä erityisesti se oliivi
7. Nyt tai ei koskaan / Parempi myöhään kuin ei milloinkaan, riippuen siis siitä, millä tuulella se meikäläisen ainokainen aivosolu on

1. **Heini Hakojärvi.** Ei erityisiä lempinimiä. Yks kaveri sanoi joskus Marilyniksi, mutta siitä ei enempää..
2. 080885 Turku eli en ole päässyt kovin pitkälle tässä elämässä.

3. valtio-opin kopoilu on lähellä sydäntä ja nykyisin myös sähköpostihäiriköinti

4. valtio-oppi

5. akateeminen työtön ja leipomoyrittäjä yhdessä Riikan (Karanko) kanssa

6. spagetti. Vaikea mutta palkitseva.

7. aina ei voi voittaa, mutta siihen pitää pyrkiä

1. **Johanna Vilhelmiina Tilkanen**, lisänimiä ei ole kertynyt toistaiseksi mutta älä ainakaan erehdy kutsumaan Jonskuksi tai Johkuksi. Hyi!
2. 31.10.1983, Karainen.

3. Tykkään järjestää keväällä valmennuskursseja tuleville klubilaisille ja autella Tanelia retkien järjestämisessä.

4. poliittinen historia

5. Musta tulee isona ainaski iso. Ja ehkä prinsessa.

6. Olisin mansikkajäätelö. Makea ja vastustamaton.

7. Motot on perseestä.

1. **Maria Ruuskanen**, Marski

2. 23.06.1986, Helsinki

3. Järkätä bileitä ja hoitaa suhteita valtio-opin opiske-lijoiden kansainväliseen järjestöön

4. valtio-oppi

5. Se Marski, joka OIKEESTI jää historiaan!

6. Paella (moneen makuun mutta tarvittaessa niljakas)

7. Mañana, mañana

1. **Taneli Vilpponen.**

Lempinimet Vineli, Vilppis ja äskettäin lanseerattu von Vilpponen.

2. 2. 8.1984 Mikkelin mlk.

3. excursio- ja indexvastaava

4. poliittinen historia

5. Mies joka kehtoa keinuttaa, eli harmaa eminenssi kaiken takana.

6. Hernekeittoon eksynyt sitkeä sattuma.

7. "Vain kuolleet kalat uivat virran mukana"

1. **Turo "hei sinä siellä" Niemelä**

2. 28.4.1982

3. Hankkia rahaa (varainhankinta) ja surffata netissä (www-vastaava)

4. Valtio-oppi

5. Iso, rikas ja vaikutusvaltainen

6. poronkäristys

7. Leuka rintaan ja kohti uusia epäonnistumisia!

1. **Elli-Noora "Elsku, Eltsu" Holmén**

2. 24.8.1984 Turku

3. Juhlia

4. Valtio-oppi

5. Vieläkin valloittavampi

6. Vadelmasuklaa-lehikäinen

7. Kylmä kahvi kaunistaa, mutta ei sekään ihmeitä tee...

1. **Erkki Eemeli Mäntymäki**, laitetaan lempinimeksi "stigu", meidän luokan kovis keksi

meitsille sellaisen joskus ala-asteella, ja on varmaan ainoa joka sitä on käyttänyt tähän saakka

2. 18.4.1984 Nääsvillessä

3. liikkua

4. valtio-oppi

5. palomies

6. porkkana 7. ei toimi

1. **Olli "Danger" Hakala**

2. 31.3.1983 TYKS

3. Tykkään Walposta ja kirjoittamisesta ja kaikesta

4. Poliittinen historia

5. EU:n diktaattori

6. Kukkakaali, kiusaisin lapsia

7. Nemo saltat sobrius, kukaan ei tanssi selvinpäin

1. Ida "Idis, Iiduska, Iidushka" Sinisalo

2. Helsingissä 13.10.83 klo 6.00

3. oon kulttuuri, isha- ja holvastaava sekä hommailen svol-vossa, kaikki on kivaa, myös yhdessä tekeminen ja asioiden pohtiminen

4. poliittinen historia

5. en osaa vielä sanoa. Venäjän asiat tai (Suomen) politiikka saattaisivat kiinnostaa.

6. olisin ehdottomasti jälkiruoka, limejätski

7. ota siitä kaikki irti!

Kuvassa ylhäältä vasemmalta: Tomi, Heini, Riikka, Maiju, Erkki, Elli-Noora, Taneli, (eturivi) Paavo, Ida, Maria, Turo, Tuuli. Kuvasta puuttuvat Olli ja Johanna.

Koira,

vältä rakastumista lampaaseen tänä vuonna!

Hanna Koskenranta, teksti ja kuva

Kiinalainen vuosi vaihtui kukosta koiran vuodeksi 29.päivä tammikuuta. Tämä toi miljoonille kiinalaisille uusia ohjeita muun muassa avioliiton solmimisen, raha-asioiden hoitamisen ja perhesiteiden suhteen. Tulevan vuoden horoskooppi povaa sosiaalisen heräämisen ja vähempiosaisten auttamisen vuotta. Yleisesti kiinalaiset uskovat, että tätä vuotta tulee dominoimaan koiran taito erottaa hyvä pahasta. Vuosi tulee olemaan myös vastanaineille kukon vuotta suopeampi.

Kiinalainen horoskooppi määräytyy henkilön syntymävuoden mukaan ja horoskooppi jakautuu 12 eläimeen, jolloin sama eläin toistuu kahdentoista vuoden välein. Toisin sanoen vuonna 1970 syntynyt henkilö on koira vuonna 1982 syntyneen tavoin. Muut kiinalaisen horoskoopin eläimet ovat rotta, härkä, tiikeri, jänis, lohikäärme, käärme, hevonen, vuohi, apina, kukko ja sika. Tämän lisäksi jokainen eläinsymboli jakautuu viiteen eri elementtiin: metalliin, tuleen, veteen, puuhun ja maahan. Elementti vaihtuu myös henkilön syntymävuoden mukaan. Esimerkiksi vuonna 1982 syntynyt henkilö on koira ja elementiltään vesi, kun taas vuonna 1958 syntynyt henkilö on myös koira, mutta elementiltään maa. Tämän lisäksi eläinmerkit jakautuvat myös aktiivisen yangin ja passiivisen yingin välillä. Eläinsymbolien synnystä on paljon erilaisia tarinoita, mutta ehkä tunnetuin on buddhalainen myytti, jonka mukaan Buddha kutsui kaikki maailman eläimet luokseen ennen kuolemaansa, mutta ainoastaan kaksitoista eläintä saapui paikalle. Tämän vuoksi Buddha päätti nimetä vuodet paikalle saapuneiden eläinten mukaan.

Mitä vuosi tuo tullessaan koiralle?

Kiinalaiset uskovat, että koiran vuonna syntyneet henkilöt omaavat ihmisluonnon parhaat piirteet, sillä he ovat tunnetusti tunnollisia, luottavia, rehellisiä, uteliaita, mutta myös hiukan pessimistisiä. Heillä on myös korkea moraali ja he ovat lojaaleja ystäviä. He ovat usein ujoja hankkimaan uusia ystäviä ja kärsivät helposti sydänsuruista. Koirat työskentelevät ahkerasti ja käyttävät rahaa viisaasti. Sopivia ammatteja koirille ovat muun muassa sairaanhoitaja, sisustaja, nunna, poliitikko, tuomari, professori tai opettaja. Sopiva rakastaja koiralle löytyy siasta tai käärmeestä. Suhde lampaan kanssa on todennäköisesti huonoin vaihtoehto, sillä suhde kuolisi nopeasti tylsyyteen. Paras kaveri koiralle löytyy tiikeristä tai hevosesta. Vastaavasti lohikäärmeet ovat koiran vihollisia. Kuuluisia koiria ovat muun muassa Sylvester Stallone, Äiti Teresa, Michael Jackson ja Zsa Zsa Gabor. Uskomuksen mukaan, koirien tulee tänä vuonna pukeutua vain punaisiin alusvaatteisiin, jotta tämä vuosi olisi mahdollisimman onnekas.

Seuraavasta taulukosta jokainen voi tarkistaa oman kiinalaisen horoskoopinsa:

Rotta	1936	1948	1960	1972	1984	1996
Härkä	1937	1949	1961	1973	1985	1997
Tiikeri	1938	1950	1962	1974	1986	1998
Jänis	1939	1951	1963	1975	1987	1999
Lohikäärme	1940	1952	1964	1976	1988	2000
Käärme	1941	1953	1965	1977	1989	2001
Hevonen	1942	1954	1966	1978	1990	2002
Vuohi	1943	1955	1967	1979	1991	2003
Apina	1944	1956	1968	1980	1992	2004
Kukko	1945	1957	1969	1981	1993	2005
Koira	1946	1958	1970	1982	1994	2006
Sika	1947	1959	1971	1983	1995	2007

Vuonna 2006 Index uudistuu

Mitä Index on? Index on haaste. P-klubin arkistoista vuonna 2000 esiin kaivettu haaste on siitä lähtien ollut yhteiskuntatieteilijöiden päänvaivana. Se oli haaste uudelleenperustamistalkoissa mukana olleille. Vaikka moni heistä ei valitettavasti enää pyöri mukana ainejärjestöjen toiminnassa, Index ei ole vielä valmis. Se on haaste vieläkin. Index on haaste yhteisen identiteetin puuttuminen vuoksi. Toisilleen vuoden alussa vieraat hallituksen jäsenet ja ainejärjestöjen vaihteleva omistautuneisuus ovat edelleen todellisuutta. Järjestön organisointi, muokkaaminen ja perinteiden luominen ovat jatkuvasti käynnissä.

Viime vuoden haaste oli sopeuttaa Index vuonna 2004 tehtyyn sääntöuudistukseen. Uudistus toi mukanaan uudenlaisen hallituksen. Se koostuu entisten 16 jäsenen sijaan 12 jäsenestä, joista neljä (pj, sihteeri, taloudenhoitaja ja opintosihiteeri) ovat hakeutuneet paikalleen itsenäisesti ja loput ovat ainejärjestöjemme hallitusten valitsemia edustajia. Vuoden aikana ilmeni monia mahdollisuuksia Indexin kehittämiseksi mukaansa tempaavaksi järjestöksi.

Vuonna 2006 haasteemme on Indexin uudistaminen. Haluamme, että Index näkyy ja kuuluu.

Koulutuspolitiikka on useimmin esillä Indexistä käytävissä keskusteluissa. Tämän vuoden hallitus on luonut koulutuspolitiikan areenan liittämällä yhteen ne koulutuspolitiikan toimijat, jotka ovat opiskelijoiden edustajina tiedekunta- ja laitosneuvostoissa. Opintosihiteerimme järjestää ja osallistuu heidän tapaamisiinsa ja tekee aloitteita tai antaa lausuntoja tilanteen niin vaatiessa. Näin saimme mahdollisimman asiantuntevan kopo-foorumin tiedekuntaan.

Indeksi-lehden tulevaisuudesta on käyty pitkiä keskusteluja. Mahdollisuudet olisivat laajimmat yhteiskunnallisiin asioihin suuntautuneella lehdellä, jonka toimituskunta koostuisi aktiivisista proseminaari/kandivaihetta käyvistä opiskelijoista. Saisimme palstatilaa heidän asiantunteville kirjoituksilleen ja samalla nostettua lehden profiilia. Tässä tapauksessa

paluuta esimerkiksi Turun Sanomien väliin voitaisiin tiedustella. Toisaalta opiskelijalehden tulisi olla myös viihteellinen ja sellainen olisi myös omiaan nostattamaan Index-henkeä. Ensimmäisestä lehdestä tulee näiden ääripäiden välimuoto.

Taloudellisella puolella Index tarvitsee pohjakassan. Taloudenhoitajamme Samuli Tuomikoski on aloittanut aktiivisen työn vakavaraisen talouden luomiseksi. Pohjakassaa tarvitaan, jotta sekä riskit esimerkiksi ensi laskiaisen kilpailutilanteessa voidaan minimoida. Myös biletilan hankinta ja ylläpito tulevat ensi vuonna taloudellisesti mahdollisiksi.

Muiden yliopistokaupunkien opiskelijajärjestöihin pyritään luomaan läheisempiä suhteita. Siinä apunamme on Aaretti Siitosen luotsaama Svöl-vo. Yhteistyö Svöl-von kanssa on käynnistynyt mainiosti. Uskon että mahdollistamme vielä kevään aikana pidempienkin matkojenkin takaa tapahtuvan exculun Turkua kohti.

Vuosijuhlien järjestäminen on jo alkanut. Pyrimme luomaan ainutkertaisen tapahtuman jatkoineen ja samalla kehittämään erityisesti sillistä monipuolisemmaksi ja entistä vetoavammaksi tapahtumaksi.

Suurin huomio kohdistuu kuitenkin Indexin muokkaamiseen näkyväksi ja ulospäin suuntautuneeksi järjestöksi, jonka nimi tunnetaan oman jäsenistömme lisäksi koko yliopistossa ja tarpeen mukaan myös sen ulkopuolella. Indeksi-lehti, aktiivinen yhteistyö muiden tiedekuntatason opiskelijajärjestöjen kanssa, tiivistynyt yhteistoiminta SVOL:n kanssa, alumnitoiminnan käynnistyminen Mari Jokirannan johdolla, uusien nettisivujen valmistuminen huhtikuussa, Index-fingeriksi kutsutun logon elvyttäminen ja haalarimerkkien laajempi käyttöönnotto ovat kevään projektejamme. Toivomme uudistuksiemme avulla lunastavamme mahdollisimman monia niistä odotuksista, jotka jäsenistö vuoden alussa meille asetti.

-Tuomas Nirkkonen,
Index ry:n puheenjohtaja

K. Alkkiksen poistuttua estradilta tällä palstalla aloittaa toinen, myös useamman vuoden kokemuksella yliopistoelämää tarkkaileva kolumnisti

Mitä tapahtui?

Hetki sitten vietin railakasta opiskelijaelämää, mutta nyt olen yhtäkkiä jäävä. Kaikki oireet viittaavat samaan suuntaan - kavereita valmistuu oikealla ja vasemmalla, lapsuudenystävät saavat lapsia, vanhat lukiokaverit vertailevat työttömyyskassoja ja pohtivat asuntomarkkina-tilanteen kehittymisennustetta. Huomaan itsessäni outoja piirteitä - hävettää kertoa kuinka monetta vuotta opiskelen ja saan oman tunnonkouristuksia siitä, **"Lehden teemanahan oli siis toivo. Sitä ei kuitenkaan ole."** että imuroin pari kaljaa arkena, päänsärystä puhumattakaan. En käy päivystyksissä, jotten joutuisi vastaamaan ventovieraiden kysymyksiin gradu-n tilasta. Olo on kuin kaksitoista sekuntia kolmannen erän alusta. Mitä ihmettä oikein tapahtui?

On tietysti päivänselvää, mitä tapahtui. Ei tarpeeksi, eikä ajoissa. Viimeistään se, että kirjoitan tätä, kertoo loputkin. Olen saavuttanut tavoittelemattoman. Olen puolijumala. Olen ajan hengen antiteesi. Olen vieläkin täällä. Olen n.

Tämänkertainen turvallisen anonyymin pilkkani kohde ovat muut jäävät, sillä heitä minä sentään vielä tunnen. Opiskelijajärjestöjen kunnianarvoiset veteraanit puhuvat usein haikeasti nopeasta vaihtuvuudesta ja muistuttavat painokkaasti jatkuvuuden tärkeydestä. Niin tietysti. Hehän edustavat jatkuvuuden mahdollisuutta ja vaihtuvuus on sitä, ettei kukaan enää tunne heitä. Kammottavia ovat jäävät, jotka väkisin roikkuvat vanhoissa toimissaan, eivätkä tee tilaa uusille. Pahimpia ovat kuitenkin jatkuvan läsnäolonsa

anteeksipyytäjät. Esimerkiksi rakas edeltäjäni koki tarpeelliseksi perustella opiskelijajärjestö-tapahtumissa "luuhaamista" sillä, että se jonain päivänä koituisi olleen tarpeellista, vähän niin kuin varusmiespalvelus. Huh. Siksikö tätä tehdään?

Lehden teemanahan oli siis toivo. Sitä ei kuitenkaan ole. Kaikki psyko-sosiologinen hölynpöly ainejärjestötoiminnasta tulevan hyödyn funktiona on nimenomaan psyko-sosiologista hölynpölyä.

Eihän kukaan voi tosissaan haluta tutustua ihmisiin, jotka haluavat tutustua ihmisiin vain jotta voisivat joskus myöhemmin hyötyä näistä! Kun ei enää viihdy, pitää yksinkertaisesti vain jatkaa matkaa.

Sosiaalisen verkoston käsite ylipäänsä pilaa ilman. Ihmisiin tutustutaan, koska heistä ollaan kiinnostuneita tai heidän kanssaan jaetaan kiinnostuksen kohteita. Epäkiinnostavien ihmisten kanssa taas ollaan tekemisissä vain jos on pakko, tai jos se on niin hyödyllistä, että on pakko. Osallistuminen opiskelijajärjestötoimintaan ei ole ensisijaisesti hyödyllistä, vaan se on hauskaa ja kiinnostavaa. Jos se on lisäksi vielä hyödyllistäkin, niin hienoa!

Opiskelijapiireissä riittää hyvänpäiväntutuja – eikä ihmeikään, sillä väkeä on enemmän kuin pystyy muistamaan ja koko ajan tulee lisää. Karu totuus on kuitenkin, ettei mikään katoa niin nopeasti kuin hyvänpäiväntutut, tukikuukausia ehkä lukuun ottamatta. Niitä ei kannata alkaa laskea.

-n

Skandaali!

TYYN Suomen lippu kadonnut! - Onko toivo menetetty iäksi?

Rami Nieminen

Ylioppilaskunnan edustajistoa on koko alkuvuoden kuohuttanut mystinen katoamistapaus, jonka vähintäänkin tökerö korjaus-operaatio ei ole jäänyt huomaamatta.

Noin vuosi sitten TYYN edustajiston hallitus sai kesken kiireisten vuosijuhlajärjestelyjen havaita järjestöä pitkään palvelleen Suomen lipun tulleen kadonneeksi. Lipun löytämiseksi hallitus käynnisti kaikessa hiljaisuudessa laajan kyselykierroksen alayhdistyksiensä keskuudessa. Tiedustelut kohdistettiin erityisesti lippua lainanneisiin tahoihin. Sekä paniikinomainen etsintäoperaatio että tiedustelutoimet päättyivät kuitenkin tuloksetta.

Kun ylioppilaskuntaa uhkasi liputta, ja siten eittämättä isänmaatta, jääminen, epätoivo valtasi mielialoja. Hallitus päätyi pakkoratkaisuun. Kiireessä skandaalia lähdettiin peittelemään ostamalla kadonneen tilalle uusi siniristinen salonkoriste. Tästä ei ehditty ilmeisesti edes järjestää neuvonpitoa edustajiston kanssa, ja tulokset olivat luettavissa valheen lyhyinä jälkinä: Uusi lippu oli *ratkaisevasti* pienempi kuin vanha.

Silmiinpistävä kokoero kahden muuten identtisen isänmaan-ylpeyden välillä on ollut alkuvuonna omiaan kirvoittamaan edustajistossa kriittisiä äänensävyjä. Lipun kohtalosta on taitettu peistä molemmissa uusien edustajien virallisissa kokoontumisissa. Etenkin keskustaopiskelijat ovat ansioituneet jäsenistönsä etujen takaajina. Vaikka ponsi häpeällisen erheen korjaamiseksi kaatui internationaalien ääniin, keskustalaiset ovat pitäneet keskustelua yllä. Helmikuussa pidetyssä edustajiston toisessa kokouksessa he jälleen yrittivät raottaa epätietoisuuden verhoa, mutta tuloksetta.

Vaikka hallituslähteet pysyttelevät vaitonaisina lipun vaiheista, vellovat käytäväpuheet ja huhumyly kiivaana. Hurjimpien arvailujen mukaan tämä nationalistinen symboli on jo saatettu pilkkoa osiin, uudelleen maalata ja kuljettaa maasta, mahdollisesti Lähi-itään. Syyriasta ja muualta Länsi-Aasian alueelta on viime aikoina tehty havaintoja, joiden mukaan mielenosoituksissa on käytetty Suomen lipun rakennetta ja kuviointia vastaavia peite-maalattuja kankaita. Myös lähestyvä Formula 1 -kausi on omiaan herättämään epäilyksiä. Se sopisi varastettujen kannustuslippujen markkinoille otolliseksi kohteeksi, varsinkin kun sveitsinsuomalaisen kansansuosikin lisäksi isänmaamme kunniaa puolustaa tulevissa kisoissa myös monacon-

ranskalainen vaalea viikinki. Kausi alkaakin sopivasti Lähi-idästä.

Ylioppilaskunnan toivo näyttää hukkaan heitetyltä. Mitä onkaan ylioppilas ilman Suomen lippua? Nyt jokaisen vastuunsa tuntevan opiskelijan olisikin syytä antaa toivolle kipinää ja pitää silmänsä auki, jotta TYYN Suomen lippu voitaisiin paikallistaa ja vielä ehkä jopa pelastaa.

Erikokoisia juhlahuoneistoja

Ei erillistä tilavuokraa
Erinomainen ruoka

Perhejuhlat, kokoukset, yritysjuhlat,
karonkat, sauna

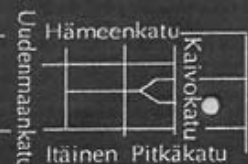
**Herkullista ja edullista iltapalaa sitseihin
ja muihin opiskelijatilaisuuksiin.
Ruokalistamme löytyvät kotisivuiltamme.**

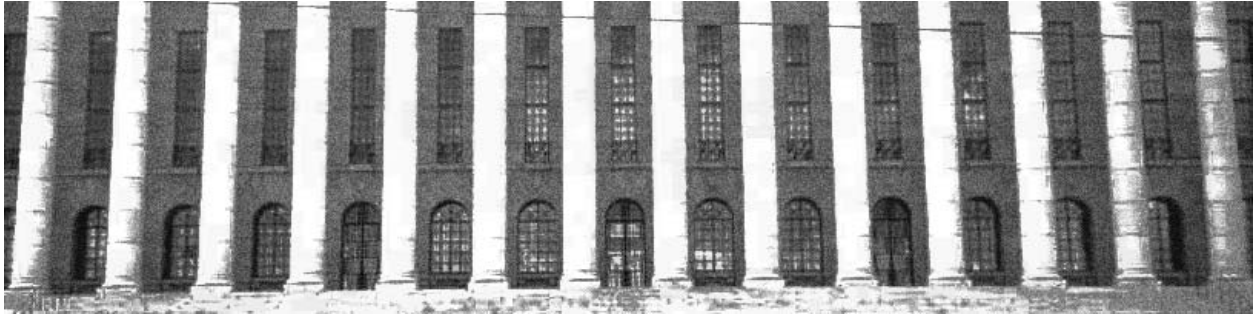
Puh. 2511122, 0400-487167

turun.upseerikerho@kolumbus.fi
www.turunupseerikerho.fi

TURUN UPSEERIKERHO r.y.
tilausravintola

Kaivokatu 12
20520 Turku

Vain antamatta jätetty ääni on hukkaan heitetty

Eero Hokkanen

Olipa hieno presidentinvaali!

Tarja Halosen kampanjaväen unelma jäi toteutumatta, kun ehdokasta ei valittukaan tasavallan johtoon heti ensimmäisellä kierroksella. Sauli Niinistö ylsi hienoon äänisaaliiseen toisella kierroksella ja Matti Vanhanen piti lupauksensa porvariyhteistyöstä. Heidi Hautala teki vaikutuksen varmalla esiintymisellään. Timo Soinin kannatus ylitti reilusti Perussuomalaisten viime eduskuntavaaleissa saamat luvut. Bjarne Kallis taas ei ollut tyytyväinen kannatukseensa. Henrik Lax pääsi puhumaan Natosta ja Arto Lahti – no, Artolla oli rusetti.

Näitä seikkoja tärkeämpää on kuitenkin se, että me äänestäjät valitsimme presidentin. Ensimmäisellä kierroksella meillä oli monta loistavaa ehdokasta joista valita ja toisella kierroksella yli puolet meistä piti Tarja Halosta Sauli Niinistöä parempana

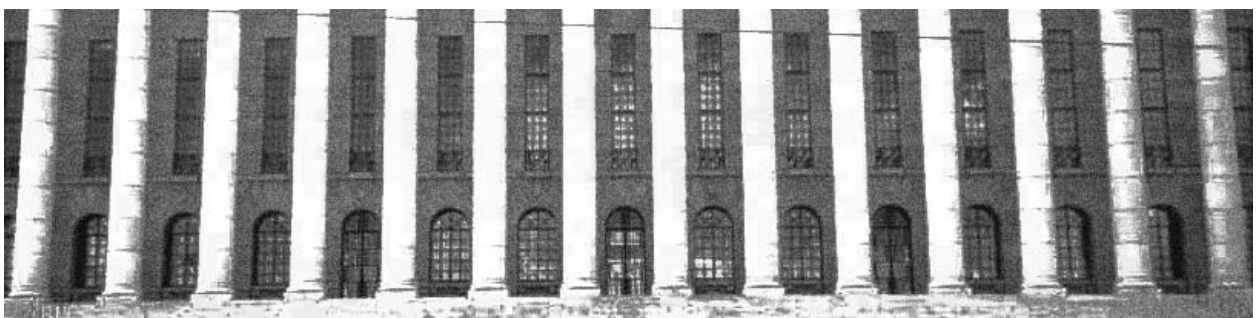
vaihtoehtona. Meillä oli näissä vaaleissa valta valita kasvot vieläkin hyvin tärkeälle presidentti-instituutiolle, ja vaikka 77,2 prosenttia meistä tätä valtaa käytti, moni ei uurnille vaivautunut.

Toisella kierroksella Niinistöä äänestäneet, ja tietysti myös ensimmäisellä kierroksella muita kuin Halosta tai Niinistöä äänestäneet, saattoivat tuntea olonsa pettyneeksi tulosten selvittyä. Oma ehdokas ei menestynytäkään toivotulla tavalla. Tuntuuko, että oma ääni meni hukkaan?

Tämä tunne on turha. Unohda se. Hukkaan ei mene yksikään annettu ääni! Kaikki, jotka rehellisesti äänestivät mielestään parasta ehdokasta, voivat olla rauhallisin mielin. He eivät pettäneet itseään punnitsemalla ehdokkaansa menestymismahdollisuuksia. He eivät pelänneet ehdokkaansa puolesta, eivätkä alistuneet mielipide-

mittausten vaikutusvallalle. Tietysti jokaisella on oikeus äänestää taktisesti sitä kakkosmiestä tai -naista, jonka menestyminen on varmempaa kuin oman ehdokkaan, mutta todellisille mielipiteilleen tulisi olla uskollinen. On turha toivoa lopputulosta, johon ei itsekään usko.

Jos presidentinvaalien toinen kierros päättyisi tasatilanteeseen ehdokkaiden välillä, presidentti arvottaisiin. Helsingin vaalipiirilautakunnalla on tätä tarkoitusta varten lasinen ja hyvin virallinen vaalimaljakin! Tasapelin todennäköisyys on tietysti häviävän pieni, mutta jokainen ääni on silti tärkeä. Ne, jotka jättivät äänestämättä, olisivat voineet selvästi muuttaa vaalin tulosta ja jopa ratkaista sen kummalla kierroksella tahansa. Presidentinvaali on yhä tärkeä vaali, johon saa ja kannattaa osallistua. Omia vaikutusmahdollisuuksiaan vähättelee vain pelkuri.

Sarjakuvapiirtäjä Don Rosa on noussut kuluneen vuosikymmenen aikana historian ehkäpä tunnetuimmaksi ankkataiteilijaksi, ainakin jos Googleen on uskomista –Don Rosa tuottaa haussa yli kymmenen miljoonaa osumaa muiden ankkapiirtäjien, kuten Carl Barksin, jäädessä kauaksi taakse. Erityisesti Euroopassa, jossa ankkasarjakuvia luetaan huomattavasti enemmän kuin esim. Yhdysvalloissa, Rosa on noussut puolijumalan asemaan. Kotimaassaan Jenkkilässä taas Rosan omat naapurit hädin tuskin tietävät, mitä mies tekee työkseen.

Mutta mitä tapahtui...

DON ROSA

Ankkalinnan uusi kummisetä

Vaadittaisiin juttusarja, jotta voitaisiin tuoda esille Rosan töiden kaikki nyanssit ja hienoudet niiden ansaitsemalla tavalla. Jotta lukijakunta välttyisi tämän subjektiivisen ylistyslaulun aiheuttamalta oksennusreaktiolta, tyydyn pintapuoliseen katsaukseen. Annathan anteeksi Don?

Keno Don Rosa syntyi 1951 Louisvillessä Kentuckyssä. Mies kouluttautui insinööriksi ja opiskeluidensa, myöhemmin työnsä ohella harrasti piirtämistä. Vuonna 1986 hän piirsi ensimmäisen ankkaseikkailunsa *Auringon poika* amerikkalaiselle Gladstone-kustantamolle, joka julkaisi Disney-sarjakuvia. Tarina sai suuren suosion ja seuraavana vuonna Rosa myi pitämänsä rakennusliikkeen ja alkoi piirtää sarjakuvia täysipäiväisesti.

Rosa itse tutustui Disneyn sarjakuviin 1950-luvulla. Silloisista piirtäjistä ankkamaestro Carl Barks teki Rosaan lähtemättömän vaikutuksen. Tämä näkyi myös

Rosan omissa töissä vahvasti: jokaisen tarinansa aloitusruutuun Rosa piilottaa Barksille tarkoitetun omistuksen D.U.C.K (*Dedicated to Unca Carl from Keno*). Toisinaan saattaa ruuduista löytyä Barksin muotokuvia. Legendaarisen piirtäjän vaikutus näkyy myös siinä, että Rosan seikkailut sijoittuvat aina 1950-luvulle. Näin ollen, tämän päivän Aku Ankoissakin niin tyypillisille, tieteisseikkailuille ei rosalaisessa maailmassa ole sijaa.

Sen sijaan Rosa ammentaa inspiraatiota historiasta ja mytologiasta. Suomalaisten ankistien mieltä lämmittävät erityisesti Roopen ja suomalaisen tutkimusretkeilijä A.E. Nordenskjöldin kohtaaminen Roopen nuoruusvuosina tarinassa *Temppeleherrojen kätetty kruunu*, sekä seikkailu *Sammon salaisuus*, jossa Roope, Aku sekä Tupu, Hupu ja Lupu päätyvät muun muassa Helsingin keskusta.

Rosan tärkein yksittäinen työ on 12-osainen *Roope Ankan elämä ja*

teot, joka siis kattaa Roopen koko vaiherikkaan elämän aina pikkupojasta vanhuuteen. Samalla Rosa tulee kertoneeksi koko Ankan suvun historian –paljon kohua herättäneen sukuun piirtäjä ennätti laatia, Barksin luonnosten pohjalta tietenkin, jo muutamaa vuotta aiemmin. Kuka vielä kuvittelee, että Mummo Anka ja Roope olisivat sisaruksia? Totuushan (vaikka mies itse vaatimattomana kaverina puhuikin tulkinnasta) on, että Roopen sisar Hortensia meni naimisiin Mummo Ankan pojan Aaronin kanssa ja tästä liitosta on syntynyt Aku Anka. Näin yhden esimerkin mainitakseni.

Historianopiskelijan ja pilkunviilaajan sydäntä lämmittää erityisesti piirtäjän tapa tarkistaa käsikirjoituksissaan käyttämiensä faktojen oikeellisuus ja ammentaa historiasta tarinoidensa rungot. Edellämäinittu Temppeleherrojen tarina lähtee liikkeelle Kolumbuksen vuoden 1492 retken kadonneesta lokikirjasta. Kyseinen dokumentti on oikeastikin ollut olemassa ja

...Mikki Hiirelle?

kadoksissa. No, Nordenskjöldin ja Roopen tapaamisesta ei voida olla täysin varmoja.

Taiteilija käyttää töissään runsaasti elokuvaviittauksia. Suurinta osaa on mahdoton löytää, mutta tunnetuin ja laajin viittaus on tarinassa *Ankkapalatsin erakko*, jonka ensimmäiset kolme sivua

ovat suoraa lainausta *Citizen Kanen* ensimmäisistä minuuteista. Englanninkielisistä alkuperäis-versioista löytyy myös paljon sanaleikkejä. Ei siis voi ajatella näiden sarjakuvien olevan pelkätään lapsille tarkoitettuja. Osa vitseistä taas on piilotettu kuviin ja ne saattavat löytyä vasta kymmenennen lukukerran jälkeen.

Rosalle ominaista huumoria esimerkiksi on piirtää Mikki Hiiri johonkin nöyryyttävään tilanteeseen – kuten Roopen kolikkaamaksi joukkotappelussa. Piirtäjä kun ei arvosta kyseistä siimahäntää ollenkaan, vaan pitää tätä täysin persoonattomana hahmona eikä aio koskaan tehdä ainuttakaan Mikki-seikkailua.

Don Rosan työt kestävät ja vaativat useamman lukukerran. Miehen piirrostyylillä sekin erottuu muista ankkasarjakuvista – jälki on äärimmäisen tarkkaa ja yksityiskohdat tuntuvat hyppäävän silmille. Ensi alkuun miehen piirrokset saattavat jopa vituttaa. Mutta kun ruusutauti pääsee kunnolla iskemään, ei siihen löydy lääketta. Pahimmissa tapauksissa sivuoireena saattaa esiintyä kaikkien muiden piirtäjien hylkääminen. Kuka Carl Barks?

Kirjoittaja on Rosa-pakkomielleestä kärsivä ankisti, joka inhoaa Mikki Hiirtä

TULOSSA

WINTER GAMES

SUMMER GAMES

KESÄKIERTUE

JOIN THE PARTY

Meitä kokoomusnuoria on tuhansia ympäri Suomea, aina koululaisista kolmekymppisiin uraohjuihin.

Tarjoamme mahdollisuuksia aitoon poliittiseen vaikuttamiseen, koulutusta järjestötoiminnassa ja poliittisissa kysymyksissä sekä erillaisia vapaa-ajan tapahtumia mukavassa nuorena porukassa.

Tutustu toimintaamme netissä ja ota yhteyttä oman alueesi piirijärjestöömme.

Tervetuloa mukaan muuttamaan maailmaa!

www.kokoomusnuoret.fi
www.porvari.com

Johanna Valenius aloittaa artikkelisarjan, joka pureutuu yliopiston henkilökunnan arkeen

Yliassistentin päiväkirja

Maanantai 13.2.

5.30: Herään herätyskellon soittoon kotonani Helsingin itäisessä kantakaupungissa. Nousen, keitän kaurapuuroa ja kahvia, luen lehden, tarkistan sähköpostit ja kastelen bonsain.

7.10: Ratikassa läpi Kallion kohti rautatieasemaa.

7.38 - 9.20: Pendolinossa kohti Turku. Luen Lintusen seminaari-paperin, joka käsitellään tänään vetämässäni tutkijaseminaarissa. Luen myös turvallisuuden käsitettä analyysoivaa artikkelia, sillä toimitan yhdessä helsinkiläisen kollegani Johanna K:n kanssa kansainvälisten suhteiden tutkimuksen oppikirjaa, johon kirjoitan turvallisuudesta.

9.45 - 11.45: Käyn heittävässä kamani työhuoneeseen ja menen suoraan tiedekuntaan, jossa on tutkintorakenneryhmän kokous. Setvimme erinäisiä ylhäältä tulevia byrokraattisia vaatimuksia, joista suurimmalla osalla ei tunnu olevan mitään tekemistä opetuksen kehittämisen kanssa. Positiivista on, että päätämme pitää seminaarin opetuspalautteen keräämisestä. Kokouksen jälkeen haen Macciavellistä salaatin ja briiffaan Saarikosken tutkintorakenneryhmän kokouksesta. Hän ehdottaa, että kerron saman kaikille

huomisessa oppiainekokouksessa. Kerron, etten pääse kokoukseen toisen kokouksen takia. Ennen tutkijaseminaaria kirjoitan Marttilalle suosituksen apurahaa varten.

13.15 - 14.45: Tutkijaseminaari, jossa käsittelemme Lintusen paperia.

15.00: Keskustelen Soikkasen kanssa Tärkeistä Asioista. Kerron hänelle, että olin viikonloppuna Pariisissa työhaastattelussa ja että saan loppuviikkoon mennessä tietää, saanko kolmen kuukauden vierailijan paikan.

16.00 - 18.00 Junassa kohti Helsinkiä. Jos en nuku, tuijotan eteeni väsyneenä.

18.15: Kotona. Pesen pyykkiä ja katson 70's Show'n.

21:30 Nukkumaan.

Tiistai 14.2.

5.30: Ks. ed.päivä.

7.38 - 9.20: Junassa. Tarkistan viime perjantain tentit.

Aamupäivä laitoksella: Luen sähköpostit, muistutan spostitse opiskelijaa H, että hänen pitäisi esiintyä huomenna laudaturseminaarissa, mutta hän ei ole lähettänyt paperiaan, kerron spostitse valmistuvalla opiskelijalle V graduntarkastuksen aikataulun,

suunnittelen poliittisen historian 5 op:n osuuden Finnish/Nordic Society and Culture - non-degree kokonaisuuteen ja tutustun työajan kohdentamiseen - taas yksi byrokraattinen keksintö.

12.30 - 13.00 Lounas.

Kirjoitan tenttitulokset puhtaaksi ja laitan ne taululle.

14.15 - 16.00 Yhdenvertaisuustyöryhmän kokous hallintorakennuksessa. Työryhmän tarkoituksena on tehdä yliopistolle yhdenvertaisuussuunnitelma.

17.00 - 19.00: Junassa Helsinkiin. Nukun lähes koko matkan.

Yksin kotona, koska Jukka on kaksi päivää Haikossa opettamassa ay-aktiiveille työsuojelulainsäädäntöä.

21.00 - 22.00: Jack Bauer, yliihminen, pelastaa maailmaa muslimiterroristien juonilta.

22.05: Nukkumaan.

Keskiviikko 15.2.

5.30: Ks. ed. päivä.

7.38 - 9.20: Tutustun junassa UPJ (uusi palkkausjärjestelmä) - papereihin, luen laudaturseminaaripaperin ja turvallisuusartikkelia.

Aamupäivä laitoksella: Luen sähköpostit, kirjoitan opiskelijalle M todistuksen, että hänen ulkomailta suoritetut opintonsa hyväksytään

poliittisessa historiassa, täytän UPJ-lomakkeen, jotta saisin palkkaa, lähetän non-degree –suunnitelman tiedekuntaan Tarja Virralle ja käyn lounaalla.

12.15 - 13.45: Laudaturseminaari, jossa käsitellään opiskelija H:n paperi.

14.00 - 15.00: Vastaanotto, jossa yksikään opiskelija ei taaskaan käy! Maija Setälä soittaa ja kysyy neuvoa luentopäiväkirjoista; Kirkon ulkomaanapu pyytää minua luennoimaan kurssilla "Rauha, ihmisoikeudet ja konfliktit". En vastaa spostiin vielä, koska en tiedä olenko kyseisenä aikana Suomessa.

15.00 - 15.10: UPJ-keskustelu Soikkasen kanssa. Koska kumpikaan ei tiedä, arvioidaanko minut assistenttina vai yli-assistenttina, keskustelu päättyy lyhyeen. Soikkanen lähtee ottamaan selvää asiasta.

itsensä ja että tämä on Vidal Sassoon –permanentti. Anu kuvailee kampaustani sanoilla 'peikko' ja 'hutsantava'. Jatkamme keskustelua ay-asioista ja jatko-opiskelijoiden sosiaaliturva-ongelmista. Toveritar on Akavan edustajana Helsingin kaupungin työvoimaelimessä, jossa päätetään näistä asioista.

Iltapäivä ja ilta kotona: Rauhanturvaaja gender-asioista kouluttava Marjaana kysyy sähköpostitse Kosovon-kontaktejani ja kertoo olevansa lähdössä kevääksi Acehiin Pelastakaa lapset-järjestön tsunamiohjelmaan. Hän pyytää myös, että lähettäisin Ulkoasiainministeriölle tekemäni raporttini Kosovon suomalaisista rauhanturvaajista Puolustusvoimien kansainväliseen keskukseseen. Judy ilmoittaa, että he ottavat minut kolmeksi kuu-

valtiotieteellisen "naiskollektiivissa". Elina, Anne, Heidi ja Johanna K. antavat hyviä käytännön neuvoja Pariisiin. Suunnittelen Johannan K:n kanssa ensi syksyn kansainvälisten suhteiden tutkimuksen luentosarjaa, joka pidetään HY:ssa. Luentosarja perustuu toimittamaamme kirjaa. Iltapäivä ja ilta kotona menee matkan järjestelyssä ja asunnon etsimisessä. Saarikoski kysyy meilitse, pääsenkö ensi perjantaina tutkijakoulun johtoryhmän kokoukseen.

21.15: Nukkumaan.

Viikonloppu

Flunssa ja matkan järjestely jatkuvat. Opiskelija V kysyy meilitse lisää tietoja gradun jättämisestä ja Marjaana lähettää listan Bosnian kontakteistaan ja tiedot evaluaatiosta, jonka hän teki UM:lle

16.00 - 18.00: Junassa. Minna Jokela soittaa ja keskustelemme mahdollisuudesta kutsua hollantilainen opettaja Turkuun.

Illalla kotona: Edelleen yksin. Toveritar Anu soittaa ja keskustelemme ay-asioista.

21.00 - 22.00: CSI:ssä tongitaan ruumiita.

22.05 Nukkumaan.

Torstai 16.2.

6.00: Herään flunssaisena. Onneksi tänään ei tarvitse lähteä Turkuun.

10.00 - 13.00 Kampaaja. OK, tämän ajan voisi tietenkin käyttää tutkimuksen tekoon, mutta kun on tukka hyvin, on kaikki hyvin.

13.15 - 15.00: Lounaalla Hakaniemessä Juttutuvassa Congress Center Paasitornissa, joka myös Helsingin työväentalona tunnetaan, toveritar Anun kanssa. Toveritar tuijottaa hiuksiani. Valistan Anua, että kampaaja-Jari ylitti jälleen

kaudeksi Pariisissa sijaitsevaan EU:n Institute for Security Studies – tutkimuslaitokseen tekemään tutkimuksen Bosniassa toimivista rauhanturvajoukoista ja sukupuolijättelun valtavirtaistamisesta. Työ alkaa 1.3. Soitan Jukalle ja sen jälkeen Soikkaselle. Soikkanen onnittelee ja keskustelemme opetuksen järjestämisestä. Ilmoitan Tampereen rauhan- ja konfliktintutkimuslaitokselle, että en pääsekään heidän seminaariinsa puhumaan. Sama ilmoitus menee Kirkon ulkomaanapuun. Jukka tulee kotiin. 21.00 - 22.00: Jack Bauer on edelleen yli-ihminen. 22.15: Nukkumaan

Perjantai 17.2.

6.10: Nousen ylös. Flunssa jatkuu. Aamupäivä kotona: hoidan Pariisin keikkaan liittyviä asioita, joista asunnon saaminen on vaikein. 12.30 - 14.00: Käyn kahvilla HY:n

Bosniassa tapahtuvasta sukupuolijättelun valtavirtaistamisesta. Makaan sängyssä, luen Shopaholic-kirjoja, katson urheilua ja nukun. Sunnuntaina iltapäivällä kirjoitan tämän päiväkirjan puhtaaksi ja alan suunnitella seuraavan viikon aikataulua.

Johanna Valenius on poliittisen historian laitoksen yliassistentti

Valapatto alikersantti, Suomi, Venäjä ja Nato.

Sampo K. Saarinen

Joulukuussa varusmiehen kuolemantapaus pisti mietityttämään. Kehitys kehittyi ja Suomi ylpeilee olevansa maailman sivistyneimpien maiden joukossa. Silti valtio pakottaa kaikki miespuoliset tarttumaan aseisiin. Jos et tartu niin palvelet siviilejä tai vankilaa. Yksilönvapauksia lyödään päin näköä. Joskus joku kuolee isojen poikien sotaleikeissä. Pahoitellaan. Patriotit maamme kuitenkin kestää uhraukset, jos haluat rauhaa, valmistaudu sotaan. Sodan syttyessä tosin reserviläisarmeijamme ei juurikaan pärjäisi. Talvisota oli ja meni, se sodittiin 65 vuotta sitten, miespolvet vaipuvat unholaan ja nykyiset kansakunnan toivot rappioon.

Kritisoitavaa nykyisestä pakko-armeijasta riittäisi loputtomiin, todettakoon tässä vain, että se on jääne menneiltä ajoilta. Kaikille yleistä asevelvollisuutta kannattaville naisille suosittelen 6, 9 tai 12 kk käytännön peruskurssia Suomen puolustusvoimista. Sen jälkeen voi sitten muodostaa kantansa. Voiko mitään muuttaa? Ilmeisesti ei Suomen puolustusvoimissa.

Menkööt armeijaan ne, jotka haluaa. Palkka-armeija Suomeen, Suomi Natoon, viisumivapaus Suomen ja Venäjän välille, idän-

kauppa kukoistamaan ja rauha maahan.

”Niin mutta Venäjä suuttuu jos me mennään Natoon.” Tottakai vastaus on kielteinen, jos Moskovaan lähtee lakki kourassa kysymään Venäjän kantaa Suomen Nato-jäsenyyteen. Venäjän intresseissä on pitää Suomi Naton ulkopuolella, mutta Suomen omissa intresseissä se ei ole. Vai

”Kritisoitavaa nykyisestä pakko-armeijasta riittäisi loputtomiin, todettakoon tässä vain, että se on jääne menneiltä ajoilta.”

ovatko kaikki muut Natoon liittyneet Venäjän pienet naapurimaat väärässä? Venäjä on aina ymmärtänyt vain ja ainoastaan voimapolitiikkaa. ”Mutta eihän Suomea uhkaa mikään, mihin me Natoa tarvitaan.” Ei nyt uhkaakaan, mutta ehkä joskus uhkaakin. Eikö Natoon olisi hyvä liittyä nyt, kun se kaikkein vähiten voitaisiin tulkita provokaatioksi?

Suomi on koko historiansa ajan pyrkinyt suuntautumaan länteen ja sen eteen on paljon tehty töitä. On haluttu irti Baltiasta ja Eurooppaan. Mutta nyt kun kukaan ei ole estämässä länteen siirtymistä, Suomi itse empii ja pelkää ottaa viimeisen ja lopullisen askeleen. Entiset itäblokin maat ovat jo menneet ovesta sisään, kun sitä

kerran ei ole lukittu. Suomi seisoo oven takana kylmissään ja kuuntelee sisältä kantautuvaa iloista ja vapautunutta puheensorinaa. Vaan koska ovi lukitaan? Kansakunta oli rähmällään Neuvostoliittoon ja suomettumisen varjo leijaillee näköjään edelleen yllämme. Rohkeutta veljet ja siskot, rohkeutta.

Pasifismi on toki hieno aate, mutta ei realismia. ”Niin mutta sitten Natos-

sa meidän pojat lähetetään kaukomaille kuolemaan.” Suomi osallistuu jo nyt kriisinhallintaan maailmanlaajuisesti. EU:n nopean toiminnan joukoissa, joiden tehtävät ja profiili vastaavat Naton nopean toiminnan joukkoja, on oleva myös Suomi mukana. Suomi on ajautumassa tilanteeseen, jossa se kantaa ”jäsenyyden” haittoja, mutta ei etuja.

EU:lla ei ole armeijaa, eikä turvatakeita, eurooppalainen puolustusyhteistyö toimii Naton kautta.

Kirjoittaja on almanakantekijä, joka on siirtynyt rajan taa tarkkailemaan juliaanista kalenteria ja slaavilaista melankoliaa.

Sosiaalipornon rajoilla

Eero Hokkanen

Muistaako kukaan enää Big Brotheria? Taviksia, suuria tunteita, häätöäänestyksiä ynnä muuta mukavaa, joka oli meille kovin tuttua jo aikaisemmista tosi-tv-kohelluksista. Big Brother oli kuitenkin erilainen kuin useimmat muut suomalaisten tuntemat realityt: kamerat kävivät ympäri vuorokauden, jokaisena päivänä viikossa niin kauan kuin talossa riitti väkeä.

Kilpailijat uhrasivat kaiken yksityisyytensä ja juuri sitä katsojat halusivat. Muistatko, kun Perttu hoiperteli kännissä alasti makuuhuoneeseen? Muistatko nähneesi Kathryn oksentavan vessassa krapula-aamuna? Timo ja Hanna muhinoivat saunassa. Minna itki ikävänsä. Sitten kilpailija kutsuttiin päiväkirjahuoneeseen ja kysyttiin: "Miltä nyt tuntuu?"

Helveti, pahaltahan se tuntuu! Älä hyvä Isoveli enää kiduta sitä väsynyttä ihmistä turhilla kysymyksillä! Kilpailijoiden noloimmatkin toilailut ja henkilökohtaiset toiminnot näytetään, se kuuluu konseptiin, mutta tarvitseeko näillä tapahtumilla mässäillä. Moraali ei kai koske viihteen tekoa.

Huono-osaisimpien kurjuudella mässäily on sosiaalipornoa. Suomen Big Brother oli monesti ainakin hyvin lähellä tähän median perisyntiin lankeamista. Niin, niin, itsehän kilpailijat taloon halusivat, mutta silti! Olivatko suomalaiset kilpailijat niin tylsiä, että pienimpiäkin vastoinkäymisiä ja mielialan vaihteluita oli korostettava? Esimerkiksi muutama vuosi sitten Suomessa nähdyssä Ison-Britannian Big Brotherissa päiväkirjahuoneeseen kutsutulta

kilpailijalta ei yleensä udeltu mitään tunteista, jos selvästi nähtiin, että tämä oli surullinen tai väsynyt. Suomen BB-talon saunan rakentamiseen tuhlatut rahat olisi voitu käyttää ohjelmantekijöiden tapakoulutukseen. Psykologiankin opiskelu olisi ollut tarpeen. Isoveljen kuuluu valvoa, ei lyödä lyötyä.

Sosiaalisten epäkohtien provosoiva esiintuominen tiedotusvälineissä on vähintäänkin arveluttavaa. Se on sosiaalipornoa. Pienessä mittakaavassa Big Brotherin tv-lähetysten leikkaajat sekä editoijat tekivät sitä jatkuvasti. Talon asukkaat muodostivat pienen sosiaalisen ryhmän, jonka epäkohtia olivat asukaiden väliset ristiriidat ja keskinäinen turhautuneisuus. Näitä epäkohtia liioiteltiin näyttämällä paljon materiaalia, jossa tietyt kilpailijat vaikuttivat esimerkiksi ilkeiltä tai välinpitämättömiltä. Samaa tarkoitusta varten materiaalia myös jätettiin näyttämättä. Näin tuotantotiimi vaikutti katsojien käsityksiin kilpailijoista ja pystyi manipuloimaan häätöäänestysten tuloksia. Vaikka ohjelmaa oli mahdollista seurata myös reaaliajassa internetin välityksellä ja näin saada kilpailijoista todellisempi kuvan, enemmistö äänestäväistä katsojista antoi äänensä luultavasti vain tv-lähetysten perusteella. Kuka siis todellisuudessa valitsi kisasta pudonneet ja lopulta voittajan?

Paitsi BB:n tuotantotiimi, provosointia ja vääristelyä harrastivat myös iltapäivä- ja juorulehdet. Likaisissa lehtijutuissa annettiin kilpailijoista

usein väärä kuva. On huutava vääryys, että monet talon asukkaat pakotettiin tiettyihin rooleihin. Aina löytyi kansasta niitä, jotka irvailivat loatuille kilpailijoille: "Tätähän sinä halusit, julkisuutta. Sitä saa, mitä tilaa!"

Uskomatonta, miten joidenkin voi olla niin vaikea uskoa, että kaikki eivät osallistu tosi-tv-kilpailuihin julkisuuden vuoksi, vaan kokeakseen jotain uutta tai testataksena rajojaan.

Big Brother kourutti vähänkin ihmissuhteista kiinnostuneen katsojan tehokkaasti television ääreen. Vikoineenkin se oli hyvä ohjelma. Varmasti eniten ohjelman suosioon vaikutti tirkistelynhalu. Valistuneen katsojan ei kuitenkaan tarvitse pelätä tätä ominaisuutta itsessään, sillä kaikki viihde-ohjelmat saippuasarjoista lähtien perustuvat siihen. Big Brother-talon elämää vain olisi pitänyt seurata tavallista suuremmalla varauksella. On asetettava rajat sille, mitä viihteen vuoksi suvaitsee.

Kirjoittaja on valistunut tosi-tv:n kuluttaja ja luultavasti Suomen vannoutunein Survivor-fani

Uusi tekijänoikeuslaki käytännössä eli mikä meni vikaa?

Erno Miettinen, teksti
Olli Hakala, kuva

Uusi, runsaasti kritisoitu ja pilkallisesti Lex Karpelaksi nimetty tekijänoikeuslaki astui voimaan vuoden Suomessa 2006 alussa. Lain monista kyseenalaisista pykäläistä minua ihmetytti eniten kopiosuojauksen murtamisen muuttuminen laittomaksi.

Lainataan itse lakitekstiä: **”Tämän lain mukaan suojatun teoksen suojana olevaa tehokasta teknistä toimenpidettä, jonka teoksen tekijä tai joku muu tekijän luvalla teosta yleisön saataviin saattaessaan on teoksen suojaksi asettanut, ei saa kiertää. Tehokkaalla teknisellä toimenpiteellä tarkoitetaan tekniikkaa, laitetta tai osaa, joka on suunniteltu tavanomaisessa käyttötarkoituksessa estämään tai rajoittamaan teoksiin ilman tekijän tai oikeuksien muun haltijan lupaa kohdistuvia tekoja ja jolla tavoiteltu suoja saavutetaan.”** 50 a § (14.10.2005/821)

Toisin sanoen en saa enää siirtää kopiosuojattua CD-levyä MP3-soittimeeni ilman, että rikon samalla uutta lakia, josta johtaa väistämättä mieleeni kysymys, että sattuukohan kukaan lain puolesta äänestänyt kansanedustaja oikein ymmärtämään, mitä laki itse asiassa merkitsee. Tutkivana amatööri-journalistina päätin suunnata tren-

dikkään cityvihreän, Rosa Meriläisen blogiin etsimään kommentteja tekijänoikeus-laista. Bingo! Sieltähän löytyi sanoisinko varsin herkullinen lainaus: *”En jäänyt suremaan, sillä läksimme Irian kanssa Gramexin talvikauden*

suojana olevaa tehokasta teknistä toimenpidettä (...) ei saa kiertää”

avajaisiin saamaan kehuja tekijänoikeuslaista. Se olikin tosi terapeutista, sillä niin paljon tuli asiasta aikanaan negatiivista palautetta. Nyt sai paistatella ihaniesten miesten vuolaissa kehuissa”. Kiitos Rosa, viimeistään nyt tajusin lainsäätäjien formaatioteknisen asiantuntemuksen rationaalisen ulottuvuuden.

Laki sanoo myös, että yksityisen ostamasta levystä saa valmistaa muutaman kopion omaan käyttöön ja että tyhjästä CD-aihiosta on maksettava korvaus tekijänoikeusjärjestöille. Tämä tuntuu varsin epäloogiselta ottaen huomioon sen, ettei kopiosuojauksia saa kiertää. Mutta kuinka yleisiä kopiosuojatut levyt ovat? Tanja Karpela puolusti lakiesitystä toteamalla, että omaan käyttöön voi tuki ottaa vielä kopioita, koska kopiosuojaus löytyy vain harvoista

kaupallisista levyistä, joten se ei voi estää niin sanottua reilua käyttöä. Lain julkaisemisen jälkeen jokaisen kuluttajan ylin ystävä, Sony-BMG:n toimitusjohtaja Kimmo Valtanen totesi tekijänoikeuslain olevan ”reilu sekä levyteollisuudelle että

kuluttajille”. Samalla hänen kerrotaan tokaiseen, että vuoden 2006 loppuun mennessä Sony BMG aikoo

sisällyttää ns. toisen sukupolven kopiosuojauksen jokaiseen myymäänsä levyyn. Ei tarvinne olla Nostradamus ennustaakseen muiden levy-yhtiöiden seuraavan Sony BMG:n esimerkkiä.

Mitä sitten tarkoittaa tämä mystinen toisen sukupolven kopiosuojaus? Esimakua on saatu Sony-BMG:n muutamasta julkaisuista levyistä, joita on ollut kansainvälisessä jakelussa. Sonyn rootkit-teknikkaa hyödyntävä kopiosuojaus asentaa käyttäjältä lupaa kysymättä viruksenomaisen koodinpätkän käyttäjän tietokoneeseen, joka ottaa yhteyttä Sony-BMG:n palvelimelle ja raportoi levyn käytöstä yhtiölle varsin yksityiskohtaisesti. Samaan aikaan tämä nerokas ohjelmanpätkä piilottaa tietokoneelta kaikki ”\$sys\$” alkavat prosessit, joka puolestaan jättää takaportin tietokoneeseen - useiden

”Kiitos Rosa,

***viimeistään nyt tajusin lainsäätäjien informaatioteknisen
asiantuntemuksen rationaalisen ulottuvuuden.”***

virustehtailijoiden kerrotaan tätä jo käyttäneen. Kaikesta demonisoinnista huolimatta hätä ei ole tämän näköinen: Microsoft ja liki kaikki tietoturvaohjelmistoja valmistava yritykset luokittelivat Sony-BMG:n kopiosuojaustekniikan virukseksi, joka tulee poistaa käyttäjän koneelta.

Koko episodia käytän kuvaamaan levy-yhtiöiden toimintalogiikkaa: ensin perusteellaan kopiosuojauksen välttämättömyyttä, sitten vähän voidellaan päättäjiä kutsumalla heidät etujärjestöjen tai levy-yhtiöiden juhlatilaisuuksiin. Lopulta myönnetään uuden kopiosuojaustekniikan olevan arveluttava, päätetään kaivaa kaapista pari kauppatieteiden maisteria selittämään kopiosuojauksen välttämättömyydestä ja vasta syytteiden sekä kuluttajaboikottien jälkeen suostutaan vetämään kyseistä tekniikkaa sisältävät

levyt pois markkinoilta. Reilua sekä tuottajille että kuluttajille!

Edellinen oli toki ääritapaus, mutta se ei muuta sitä tosiasiaa, että Sony-BMG:n rootkit-levyjä on lainattavissa muun muassa Tampereen ja Espoon kirjastoista. Eivätkä lievemmätkään kopiosuojaustekniikat ole lainkaan kuluttajaystävällisiä, vaan niillä on paha tapa estää levyjen siirto tietokoneelle ja täten MP3-soittimiin ilman kikkakolmosia, jotka ovat nyt kriminalisoitu. Eikä siinä vielä kaikki, uusi laki menee jo niin pitkälle, että kieltää keskustelun kopiosuojauksien purkutekniikoista!

Tekijänoikeuslain pääarkkitehtien mukaan laki on suunniteltu pitkälti tulevaisuutta silmälläpitäen. Tottahan tämä on, sillä tulevaisuudessa levyjä myydään yhä enemmän ja enemmän internetin kautta erilaisista palveluista. Minä

olen ostanut muutaman levyn digitaalisen musiikin markkinoita dominoivasta Applen iTunes-kaupasta. Kappaleet toimitetaan suojatussa AAC-formaatissa, jota voi tietenkin soittaa ainoastaan Applen iPod-soittimilla ja Applen iTunes-ohjelmalla. Myös käyttöä on rajoitettu: Kappaleista saa polttaa vain tietyn määrän CD-levyjä omaan käyttöön ja Applen DRM-tekniikka lisensoineen estää tekijänoikeuslain mukaisen reilun käytön, enkä siis saa lainata kaverille ostamaani musiikkia. Lain puolustajat jauhanevat luonnollisesti omaa jargoniansa siitä, ettei nykyään osteta musiikkia, vaan käyttöoikeuksia musiikkiin. Tiesivätköhän lainsäätäjät, että nettikauppojen DRM-tekniikka tekee mahdolliseksi ostamieni kappaleten jälleenmyynnin? Toivottavasti heillä on yhtä mahtava musiikki-maku kuin minulla, sillä minähän virheostoksia tee!

Pietari 24 h: Pinnan alla

Sampo Saarinen,
valokuvat ja teksti

Lähden kaupungille kävelemään, pakoon hotellikuolemaa. Ilman lämpötila on -7, mutta kadut ovat täynnä loskaa ja lätäköitä. Paikallinen suojasää syntyy tehosuolauksen ja pakokaasujen yhdistelmästä. Hieman syrjäisemmällä kadulla kohtaan oudon näyn: ladan takapyörät on nostettu tunkilla ylös, mutta vaihde on päällä ja pyörät pyörivät. Autossa nukkuu kaksi vartiointifirman miestä. Palkka maksetaan näemmä ajettujen kilometrien mukaan.

Suunnistan kohti vilkasta Heinätoria. Liikennekaaoksessa sattuu peräänajo äkkijarrutuksen takia. Perään ajaneesta autosta nousee korsto, joka alkaa huutaa ja pahoinpidellä äkkijarruttanutta. Mies vaan oven väliin ja sitten ovella paukuttamaan. Tässä touhussa

korston takin helma nousee sen verran ylös, että se paljastaa housuihin tungetun aseensa. Itse ylitän kadun sekuntinäytön kertoessa paljonko minulla on aikaa, ennen kuin Hummerit ja muut maasturit ajavat päälleni. Ilmassa on suuren urheilujuhlan tuntua.

Ohitettuani varastettuja kännyköitä kauppaavat miehet päätän haukata torilla shaverman. Tämä tortillan ja pitakebabin kaukainen sukulainen sisältää periaattessa kanaa, mutta kaupungilla kiertävän sitkeän huhun mukaan joukossa olisi myös koiran- ja rotanlihaa. En usko huhuun. Uuden modernin kauppakeskuksen pyörivä ovi on pysähtynyt. Oviaukkoon kertyy ihmisiä, mutta kukaan ei tee mitään. Päätän kokeilla, saanko ovea liikkumaan. Voimani riittävät juuri ja juuri, työnnän ovea puoli kierrosta

eteenpäin ja vapautan meidät. Ostoskeskuksen ruokasiivessä ovat vieressä Mäkki, KFC, Pizza Hut, Subway ja muutama muu venäläinen pikaruokaketju. Nyt aukes köyhän taivas.

Metroon mennessäni miliisi pysäyttää minut ja kysyy papereita. Pääsen kuitenkin jatkamaan matkaani. Pummiongelmia ei täällä ole, sillä metroalueelle pääsee vain automaattisten puomien läpi, joiden vieressä seisoo vielä vartija. Syvälle laskeutuvien rullaportaiden jälkeen olen laiturialueella, mutta voi, erehdyin paikalle ruuhka-aikaan. Kyynerpäät täytyy ottaa käyttöön ja runnoa itsensä sisään. Ylimääräistä tilaa ei ole yhtään. Itse jään seisomaan kahden millisin väliin. Viime hetkillä metroon pyrkivä mummo jää sulkeutuvien ovien väliin. Pikkupoika auttaa hänet sisään.

Nousen maan pinnalle Kapinaaukiolla. Kerrostalon katolla lukee suurilla kirjaimilla SANKARIKAUPUNKI LENINGRAD. Tästä riemastuneena lähden kohti Leningradin urhoollisten puolustajien muistomerkkiä. Matkalla ohitan suurikokoisen Lenin-sedän patsaan. Muistomerkillä on harras tunnelma. Ikuiset tulet palavat, vuoden 1917 vallankumousta ja Neuvostoliittoa hehkutetaan. Surullisen musiikin saattelemana siirryn surulliseen muistosaliin, jossa kerrotaan 900 päivää kestäneestä piirityksestä ja sen aiheuttamista kärsimyksistä. Matkalla Proletariaatin diktatuurin aukiolle ehdin miettiä nationalismien voimaa. Neuvostovaltio ensin tappoi ja vainosi miljoonia kansalaisiaan, tämän jälkeen vainoista selvinneistä miljoonat uhrasivat henkensä suuressa isänmaallisessa sodassa.

Olen kuitenkin taas nälkäinen. Ravintolat tarjoavat lounasaikaan ajan hengen mukaisesti "bisneslantshia", johon kuuluu alkusalaatti, leipä, lämmin keitto, pääruoka ja yleensä tee. Leipä tarjotaan ilman voita ja ruoka ilman juomaa. Janon sammuttavan(?) -teen saa vasta kun on syönyt.

Pääkadun varrella sijaitsevan kalliin tavaratalon eteen on kerääntynyt joukko vanhuksia julistamaan ilosanomaa Neuvostoliitosta. Saman talon edessä, aivan kaupungin

keskustassa törmään sotilaisiin, ilmeisesti varusmiehiin, joita seisotetaan kolmirivissä. Historiaa omalla tavallaan tulkinneet venäläiset uusnatsit kierrän kauempaa. Pääkadun vilinässä tulee vastaan paljon erilaisia sotilaspukuja.

"Kerrostalon katolla Lukee suurilla kirjaimilla SANKARIKAUPUNKI LENINGRAD"

Illalla pakkaneen on kiristynyt ja ilma on jäätävän hyytävä. Astuessani ulos kotimetroasemani Nevskij Prospektin ovesta edessäni seisoo kuitenkin hevonen. Tarjolla olisi ratsastusta pääkadulla. Jos osaisin ratsastaa ja ilma olisi noin 30 astetta lämpimämpi, tekisi mieli ratsastaa pois tapahtumapaikalta. Nyt suuntaan kuitenkin kohti hotellihuonettani kuuntelemaan joka yö klo 00.00 radiossa soitettavaa Venäjän kansallishymniä. Sävel on jo neuvostoajoilta tuttu.

Valmistaudun tusovkaan eli illanviettoon. Ostan kaupasta muutaman keskioluen, maksan puolen litran pullosta 40 senttiä. Yöllä menemme tunnettuun entisessä bunkkerissa toimivaan alternativeklubiin. Maksan sisään 7,5 euroa. Aamuyöllä otamme kämppiksen kanssa lennosta pimeään "taksin" hotellille. Maksamme tästä yhteensä 3 euroa. Kuljettaja kertoo opiskelleensa yliopistossamme suomalaisen Eskon kanssa. Hotellille

päästyämme päätän kuitenkin lähteä ruokakauppaan. Monet kaupat ovat auki 24 h. Menen länsimaalaistyyppiseen supermarkettiin.

Nukun muutaman tunnin, kunnes tajuntaani iskeytyy pizzakeisarin Venäjän valloitus. Lähden etsimään ainoata maassa toimivaa Koti Pizzaa. Matkustan viimeisen metrolinjan viimeiselle asemalle. Asema on aivan uusi, mutta siitä huolimatta se on koristeltu mosaiikkitaiteella, joka hehkuttaa isänmaan puolustajia 1941-1945. Pienen etsinnän jälkeen näen edessäni tutun kyltin. Pizza on hyvää, maan valloitukseen on kuitenkin täältä vielä matkaa. Ettei vaan olisi paikallisen pakollista palovakuutusta tarjoavan organisaation kanssa erimielisyksiä...

kirjoittaja seuraa kevään edistymistä Pietarissa opiskellen Herzenin valtiollisessa pedagogisessa yliopistossa.

Nevan rantaa

P-Klubi on keski-ikäisyyden kenraaliharjoitus

Opiskelijan elämä on ikuista tasapainottelua kahden ääripään välissä. Opetusministeriö ja valtiovarainministeriö suosittavat preussilaista vaihtoehtoa: kahdeksan tunnin yöunet, valveil-laoloaikana ahkeraa opiskelua, valmistumisen päämäärä koko kolmen vuoden tutkinnon ajan kirkkaana mielessä. Toinen vaihtoehto on sitten se ainejärjestöelämän villi anarkismi: viinaa, sitsejä, tytsyjä. Hallituksen kokouksia, ekskursioita, laitosten neuvostossa istumista.

Yleispätevien neuvojen antaminen on alumnillekin vaikeaa, koska tasapainon löytäminen todella on erittäin haastava tehtävä ja opiskelijoiden yksilölliset erot suuria (jokuhan saattaa tykätä oluesta tai pitää miehiä kiihottavina). Siitä huolimatta uskallan sanoa, että useimmilla opiskelijoilla olisi varaa muuttaa kurssiaan pari piirua enemmän haalarielämän suuntaan – se voisi olla heidän tulevaisuutensa kannalta jopa hyödyllistä. Ja haalareilla tietenkin tarkoitan porvarillis-elitistiseen tapaan sitä bileasua, jonka tehtävä on suojata muita vaatteita punaviinitahroilta.

Itse olen kovin onnellinen aktiivijastani P-klubissa vuosina 1997-2003. P-klubi on ikään kuin pienoiskokoinen valtio, kunta, osakeyhtiö tai puolue, joten sen toimintaan osallistuminen on hyödyllistä treenausta tulevaisuutta

varten. Samaa ei voi sanoa kovin monesta ainejärjestöstä, vaikka niissä virnuillaankin P-klubin toimintakulttuurille. Kuitenkin esimerkiksi klubin hallituksen valinnat ovat suunnattoman opettavaisia prosesseja.

Itse en tosin ikinä uskaltanut pyrkiä hallitukseen, koska valintamenettely näytti minusta yhtä pelottavalta kuin laitilalaisessa kyläkoulussa se pakollinen luokan edessä laulaminen opettajan säestäessä urkuharmonilla. Jätin siis ehdokkuudet masokisteille, mutta kyllä Turku-salissa oppi paljon myös ruoskanpitelijäpuolella katso-mossa. Oli hyödyllistä työhaastatteluharjoittelua kuunnella, mitä ehdokkailta kysyttiin ja mitä he vastasivat. Ahaa-elämyksiä koin myös ennen kokousta, kun bileissä humalan vapauttamat ihmiset innostuivat spekuloidaan: keitä lähtee ehdolle, kuka saa kannatusta keneltäkin ja mistä syystä, millaisia lehmänkauppoja eri ryhmien välillä voisi olla odotettavissa. Yllättävän samankaltaiselta näyttää virkojen täyttäminen myös nykyisessä työpaikassani.

Suoraa hyötyä minulle on klubilaisuudesta ollut siinä mielessä, että kollegoiden tunteminen on vaikuttanut huomattavasti työuraani. Valmistuttuani töitä ei heti irronnut, joten aloitin uuden tutkinnon ja ryhdyin syksyllä 2003 lukemaan saksaa. En aavistanut, mille tielle

olin lähtenyt, kun joulukuussa kävelin TOSY:n eli opiskelijademarien pikkujoulujuhliin. Demarisympatiani olivat toki vahvat, mutta silti tarkoitukseni oli tuolloin ryhtyä jonkinlaiseksi jäsenkirjattomaksi objektiiviseksi tarkkailijaksi, joka tutkailee hassuja poliittisia nuoria samaan tapaan kuin katsojat Big Brotherin osallistujia. Vaan toisin kävi. P-klubilaiset TOSY:n jäsenet osasivat taitavasti rakentaa niskaani sosiaalista painetta, minkä seurauksena minustakin tuli yhdistyksen jäsen, vieläpä varsin aktiivinen.

Seuraukset olivat yllättävät ja tapahtumien kulku nopeaa. Vappuna 2004 aloitin kokopäivätyön Demarinuorten keskus-toimistolla tiedotussihteerinä ja muutin Helsinkiin. Tässä työssä saadut kokemukset olivat avuksi, kun sittemmin sain paikan määräaikaisena tiedottajana liikenne- ja viestintäministeriössä.

Poliittisen historian laitoksen taannoisen jossitteluhistoriallisen teoksen konseptia mukaillen: En tosiaankaan osaa kuvitella, että jos olisin käyttänyt klubiaikani toisin tenttiin lukemiseen tai kehittäviin harrastuksiin, myöhempi henkilöhistoriani olisi ollut ainakaan onnellisempi. Ehkä yhtä hyvä, luultavasti kurjempi.

Kirjoittaja on VTM ja tiedottaja Liikenne- ja viestintäministeriössä.

Saatana, Jumal'auta ja Perkele Nyt puhuu peräreikä

Suomalainen "vasemmisto"

Vastakkainasettelun aika on sittenkin ihan oikeasti ohi. Minä olen nimittäin Suomen viimeinen täyspäinen vasemmistolainen, joten mitäs tässä enää tappelemaan.

Puolet suomalaisista samaistuu oikeistoon, vasemmistoon ei lähes kukaan. Ei siis liene yllätys, että poliitikot hylkäävät laivan viikset viuhuen. SAK:n, Vasemmistoliiton ja alidemokraattien presidenttiehdokas Tarja oli hurrian vihainen, kun häneen häpeämättömästi lyötiin vasemmistolaisen leima. Suv Anne Siimes taas ei kuulemma ole sosialistia nähnytkään, ei ainakaan peilistä, ja Vasemmistoliitolla menee muutenkin lujaa kuin sialla joulun jälkeen. Moneen osaan on hajaannuttu, ja nekin ovat pelkkää paskaa.

Demarien sudenpentujaostosta löytyy vähän yritystä, mutta parempaa maailmaa ei visioida jäkälän älykkyydosamäärällä.

Ryhmä tyhmä julkaisi taannoin tiedotteen otsikolla "SONK: elinkeinoelämän kannettava vastuunsa". Jutun juoni oli, että pikkubroilereita harmittaa, kun yritykset eivät investoi Suomeen, vaikka oman puolueen isot broilerit ovat jo pitkään tehneet politiikkaa tyylipuhtaasti rahan ehdoilla. Toisaalta mitä voikaan odottaa joukkioilta, joka lyhentää "Sosiaalidemokraattiset Opiskelijat" muotoon SONK?

"Tällä hetkellä suomalainen elinkeinoelämä ei kannaa omaa vastuutaan Suomen pitkän tähtäimen hyvinvoinnista", nyhkyivät sonkeroiset. Miten yritykset voivatkin olla niin EPÄREILUJA ja ILKEITÄ?

Vinkki tulevaa, luultavasti hyvinkin perivasemmistolaista pohdiskelua varten: Yritykset eivät ajattele

Suomen tai minkään muunkaan maan hyvinvointia. Yritykset eivät oikeastaan edes ajattele, vaan toimivat markkinatalouden ehdoilla omistajiensa hyväksi. Vähän niin kuin Lippos-jugend.

Viemärimedian ulosteentonginta

Miksi minulle kuuluu, että Vanhasten ero on viimein sinetöity? Ei kuulukaan, mutta tiedän sen silti.

Luin Vanhasten erosta Hesarista, kun en osannut ajoissa sulkea silmiäni turhakejournalismilta. Sain lisävaloa asiaan ostaessani leipää kaupasta, koska en osannut ajoissa väistää iltalehtien lööppejä. Viimeinenkin välirikkoa koskeva epäselvyys kaikkosi, koska bussikuski kuunteli radiota.

Minulla ei ole minkäänlaista oikeutta tai halua tietää Matin yksityiselämästä, oli tämä sitten pääministeri tai mäkihyppääjä. Olen lukuisten kohtalotovereideni lailla kaduilla valtoimenaan vellovan sosiaalipornon uhri.

Suomi, maailma, minä, kaikki

Helsingin Sanomien kolmossivu tiivistä asian 22. helmikuuta poikkeuksellisen hienosti:

"Suuret yritykset kasvoivat reippaasti viime vuonna - päästökaupasta hyötynyt valtion sähköyhtiö Fortum kannatti parhaiten."

"Suomessa yli puoli miljoonaa EU-köyhää."

"Suomi voi aloittaa palautukset Somaliaan."

Ja kirsikkana häpyhuulten välissä kuva, jossa ihmiset uiskentelevat avannossa, jota ympäröi metrin korkuinen muoviaita. Ovatpa turvassa lintuinfluenssalta.

Jos ne kaiken tämän päälle saavat sen helkkarin porvariyhteistyönkin, niin minä muutan Ruotsiin.

Toimisto matkalaukussa

Kokemuksia Euroopan parlamentista

Suvi Tuhkanen,
teksti ja kuvat

Kerran kuussa Euroopan parlamentin kapeat käytävät täyttyvät tummanvihreistä muovilaatikoista. Laatikoihin on pakattu kaikki, mitä parlamentaarikko avustajineen voi tarvita seuraavalla viikolla Strasbourgin täysistunnossa: kansiot, paperit, kynät, nitot, kahvikupit ja työvaatteet. Ranskan puolella sijaitsevat toimistot ovat täysin tyhjiä tietokonetta, puhelinta ja toimistokalusteita lukuun ottamatta. Niinpä yhden parlamentaarikon toimisto voi ottaa mukaansa 40 kiloa tarpeellista tavaraa. Täysistuntoviikkoa edeltävänä perjantaina laatikot kerätään käytävien varsilta ja pakataan seitsemään rekkaan, jotka ajavat seuraavana yönä Strasbourgiiin. Maanantaiaamuna matka-arkku on valmiina odottamassa oman toimiston edessä. Joka kerta muuttolaatikoita katoaa matkalla, ja parlamentin sähköpostilistoilla kysellään viimeisimpiä näköhavaintoja oman toimiston tavaroista. Vielä yleisempää on, että Brysselin toimistoon on unohtunut tärkeä asiakirja tai kansio, jota ei millään keinolla ehditä saada Strasbourgiiin ennen nelipäiväisen täysistunnon päättymistä.

Euroopan parlamentin pääpaikka on Strasbourgissa, vaikka valiokuntien ja poliittisten ryhmien kokoukset sekä niin kutsutut mini-istunnot pidetäänkin Brysselissä. Viisituhathenkinen parlamentti matkustaa Strasbourgiiin kaksitoista kertaa vuodessa. Käytännössä tämä tarkoittaa maanantaista torstaihin kestävästä istuntopäivästä kerran kuussa ja

kaksi kertaa kuussa lomakuukausien jälkeen.

Strasbourgin valtavana rakennuksessa on tuhansia toimistoja, kokoushuoneita, tilat toimittajille, ravintoloita, kahviloita, autokuljetuspalvelu parlamentaarikoille ja valtava täysistuntosali tulkkaustiloineen aivan kuten Brysselissäkin, mutta parlamentti käyttää taloa vain muutamia päiviä kuukaudessa. Toimistokompleksin rakentaminen maksoi parlamentille kokonaiset 445,6 miljoonaa euroa. Parlamentti viettää suurimman osan kuukaudesta Brysselissä, vaikka sen virallinen kotipaikka on Ranskassa. Kaiken kukkuraksi parlamentin pääsihteeristö ja käännöspalvelu toimivat Luxemburgissa. Kaikkiaan europarlamentaarikkojen, avustajien,

harjoittelijoiden ja virkamiesten matkustaminen kolmen maan välillä maksaa parlamentille yli 200 miljoonaa euroa vuodessa.

Strasbourgin kaupungille tämä erikoinen järjestely on varsinainen onnenpotku. Istuntojen aikana kaupungin hotellit ovat niin täynnä, että osa parlamentin työntekijöistä joutuu majoittautumaan Saksan puolelle. Junat, bussit, taksit ja raitiovaunut pursuavat työmatkalaisia. Pienen kaupungin ravintolat täyttyvät iltaisin, kun lobbausjärjestöt kestitsevät parlamentaarikkoja tai kun parlamentaarikot tarjoavat nälkäisille avustajilleen illallisen pitkän työpäivän jälkeen. Toisaalta parlamentti tuo kaupunkiin tuhansia mielenosoittajia, jotka saattavat ilmaista kantansa välillä väkival-

taisestikin. Tammikuun istunnossa satamapalveludirektiiviä vastustavat ahtaajat aiheuttivat satojen tuhansien eurojen vahingot parlamentille ja Strasbourgin kaupungille.

Vaikka viiden tuhannen hengen siirtäminen toiseen maahan neljäksi päiväksi joka kuu saattaa tuntua vähintäänkin hullukuriselta, Strasbourgin täysistuntoja pidetään saksalais-ranskalaisen yhteistyön symbolina, jonka ansiosta rauhanomainen Eurooppa sai syn-

tynsä. Sopimuksen tavoitteena oli jakaa Euroopan unionin instituutiot jäsenmaiden kesken, mutta sattuman kautta Brysselistä tuli luonnollinen EU-keskus ja parlamentin, komission ja neuvoston pääasiallinen toimipaikka. Tuhannet lobbausjärjestöt, pysyvät edustustot, aluetoimistot ja kansalaisjärjestöt ovat asettuneet Brysseliin EU:n läheisyyteen. Brysselistä on tullut EU:n koti, ja Strasbourg saa tyytyä toimimaan kallisarvoisen vieraansa isäntänä harvakseltaan. Ranska pitää

tiukasti kiinni tästä etuoikeudestaan, ja keskustelu järjestyksen poistamiseksi tyrehtyy kerta toisensa jälkeen hyvin nopeasti ranskalaisten vastalauseisiin. Siispä kerran kuussa maanantaisin avustajat heräävät kukonlaulun aikaan ja hyppäävät Strasbourgin junaan 7.24. Viitisen tuntia myöhemmin tyhjä toimistokompleksi rajan toisella puolella herää vähitellen eloon ja pieni ranskalaiskaupunki täyttyy matkailaisista - vain palatakseen muuttaman päivän jälkeen normaaliin päivärytmiinsä.

Kirjoittaja työskenteli Hannu Takkulan avustajana ja on nykyään komissiossa harjoittelijana

**Teille vai
meille?**

**Esittäaksesi
tämän kysymyksen
tarvitset katon
pääsi päälle.**

TURUN YLIOPPILASKYLÄSÄÄTIÖ

www.tys.fi

Asuntoja opiskelijoille.
Edullisia kesäkoteja kaikille.

Valtio-opin laitoksen nuori polvi sulattaa sydämet

Maria Ruuskanen,
teksti ja kuvat

Monelle uudelle opiskelijalle laitos ja sen henkilökunta voivat aiheuttaa hämmennystä: Mitä assistentin ja tutkimusassistentin työnkuvaan kuuluu? Kenen puoleen tulee kääntyä esiin tulevissa ongelmatilanteissa? Onko laitoksella työskenteleminen varteen otettava vaihtoehto tulevaisuudessa? Näihin kysymyksiin vastasi valtio-opin laitoksen nuorta polvea edustava, 27-vuotias tutkimusassistentti Lauri Rapeli.

Rapeli on syntynyt Turussa ja valmistunut maisteriksi Åbo Akademiasta. Opiskeluaikaansa hän kuvaa huolettomaksi: niin omiin kuin Turun yliopistonkin juhliin osallistuttiin ahkerasti. Valtio-opin pariin häntä veti monen muun tapaan kiinnostus yhteiskunnallisia asioita kohtaan.

Nykyisessä tehtävässään valtio-opin laitoksella Rapeli viihtyy hyvin. Mahdollisuus tavata kokeneita tutkijoita ja keskustella näiden kanssa alaan liittyvistä asioista on hänen mukaansa innoittavaa ja opettavaista. Tulevat palkkauudistukset, jotka koskettavat yliopiston henkilökuntaa, huolestuttavat kuitenkin myös Rapelia.

Työtään tutkimusassistentti kuvaa kaksijakoiseksi. Työn hallinnollinen puoli, kuten laitosneuvoston esittelijänä ja hallinnollisten projektien yhteyshenkilönä toimiminen, ei juuri näy opiskelijoille. Työn toisen puolen muodostaa valtio-opin perustutkimus.

Keskustelun siirtyessä yhteiskuntatieteilijöiden huonoon työtilanteeseen ja pätkätyöllisyyteen, Rapeli kertoo itsekin törmänneensä ongelmaan valmistuttuaan. Hänen tilannettaan helpotti kuitenkin opiskeluaikana hankittu työkokemus. Opiskelijoiden tulisi myös tiedostaa tutkinnon yleinen luonne ja pyrkiä erikoistumaan tiettyyn aiheeseen. Oma suunta ja tarkka

Tutkimusassistentti Lauri Rapeli on valtio-opin laitoksen Erasmus- ja Nordplus-vastaava

tähtäin auttavat opiskelijaa löytämään paikkansa työelämässä, Rapeli jatkaa.

Erityiseksi kiinnostuksen kohteekseen tutkimusassistentti nimeää graduaiheensa USA:n. Oman tutkimuksen tekeminen ei ole Rapelille kuitenkaan itsestään selvä vaihtoehto, vaikka asiantuntijoiden kanssa työskenteleminen häntä rohkaiseekin. Jääkin nähtäväksi, tutkitaanko valtio-opin laitoksella tulevaisuudessa uusia aiheita ja mantereita.

Kauhia, ei ole öljyä netissä

Sami Torssonen

Monien arvioiden mukaan maailman öljyntuotanto kääntyy laskuun viiden vuoden sisällä. Kun ihmiskunnan kulutus vain kasvaa, nykyistä elämäntapaa ei voida pitää yllä kovinkaan kauaa. Koska maailmanlopun pelkääminen on niin hyvä tapa tappaa aikaa, googlasin öljyhätää yhteiseksi riemuksemme.

Ruoan tuottamiseen kuulemma(1) tarvitaan keskimäärin kymmenen kalorin edestä öljyä yhtä tuotettua syötävää kaloria kohden. Harmillinen tilanne johtuu siitä, että modernin ruoantuotannon joka askel on riippuvainen öljystä. Hyönteismyrkyt, lannoitteet, maatilojen koneet, kylmälaitteet ja ruokien kuljetus kuluttavat kaikki mustaa kultaa tavalla tai toisella. Samoin moderni lääketiede, talousjärjestelmä ja vedenjakelu ovat riippuvaisia öljystä. (1)

Täytynee tyytyä Saarioisten roiskeläppiin ja kokikseen, jos kerran ruoka ja vesi loppuvat. Toivonpa vain, että isänmaa ja nopean toiminnan joukot eivät tarvitse minua kuolemaan öljysotiin.

Kaasusta netin asiantuntijat eivät ole ihan yhtä varmoja kuin öljystä. Jotkut jopa veikkailevat, että sitä saattaa riittää tuhansiksi vuosiksi, mutta pessimistisemmät vannovat 30 vuoden nimeen. Oli niin tai näin, talous kärsii silti. Kaasu kun on räjähdysherkkyytensä takia kovin hankalaa kuljetettavaa, eivätkä monet nykyisistä autoistakaan ainakaan nykyisellään sillä käy. (2) Tylkkärit jäävät siis jakamatta, ellei sivarille osteta kottikärryjä tai kaasuautoa.

Lempparijuttuni öljysivustoilla ovat teemaan sopivat lainaukset. Tässä muutama:

“If you don’t deal with reality, reality will deal with you.” – tuntematon (3)

“Facts do not cease to exist because they are ignored.” – Aldous Huxley (3)

“Nonrenewable resources should be exploited, but at a rate equal to the creation of renewable substitutes.” – Herman Daly (2)

“The solution is to pray. Under the best of circumstances, if all prayers are answered there will be no crisis for maybe two years. After that it’s a certainty.” – Matthew Simmons, George W. Bushin energianeuvonantaja ja energiainvestointipankkiiri (1)

(1) <http://lifeaftertheoilcrash.net/>

(2) <http://www.oilcrisis.com/>

(3) <http://www.oilcrash.com/>

REILU JUOMINEN
EDISTÄÄ
HENGITYSTÄ

Räventola
PROFFAN
K E L L A R I I
REHTORINPELLONKATU 6
PUH. 250 5515

Urheilujournalismin suuri toivo

Pekka Mäntylä

Torinohype on viimein ohi, ja suuriin suomalaisiin urheilunimiin voidaan viimeistään alkuvuoden suoritusten perusteella nostaa Jari Porttila. Uutistoimittajalle itsensä esiin nostaminen on yleisesti harmillisen tuomittavaa, mutta kolumneissa meno on tietysti erilainen. Niinpä tv-pätkien ohella tekstiäkin nettiin ja Maikkarin tekstikanavalle suoltava Porttila laatii pelkkiä kolumneja. *Satun tietämään* ja *Minulle on kerrottu* ovat miehen miltei kuolemattomia vakiolausahduksia. Jos Matti Nykänen ampuu nykäsismejä, olkoot nämä sitten vaikka porttismeja.

Tutkivaa gonzojournalismia ties monettako vuotta luukuttava Sporttila on näyttönsä antanut, ja nyt on kunnianosoitusten aika. Toivottavasti tämä käy sellaisesta, vaikka Torinossa kävi kuten muillekin suomalaisille ennakosuosikeille: kauden paras tulos jäi saavuttamatta. Kuntohuippu oli osunut parille kisoja edeltäneelle viikolle. Alla siis suoraa sitaattia urhean patrioottisesta ja itseään korostavasta Sporttilasta, olkaa hyvä. Ja jos jää nälkä, kaikki tämä ja paljon jälkiruokaa osoitteessa www.mtv3.fi/urheilu/porttila.

5.12.2005 Ronny Ackermann, olet huono häviäjä ja poikkeuksellisen huono esimerkki kaikille nuorille ihailijoillesi.

Ronny, häpeä jos osaat. Ja pyydä nopeasti tekoasi anteeksi, julkisesti ja näkyvästi. Vain niin voit pelastaa enää sen vähän, mitä pelastettavissa on.

Vaikka viime sunnuntain yhdistetyn sprinttikisassa olisi käyty kiivastakin taistelua ladulla, ei se silti oikeuta sinua sellaiseen käytökseen, joka välittyi koko Euroopalle tv-lähetyksen kautta. Itseensä pettynyt urheilija löi kisan voittajaa, Hannu Mannista, sauvan terävällä osalla! Ja vielä silloin kun voittaja makasi maassa!

(...) **Ronny ja** Saksan yhdistetyn joukkueenjohto osoitti mitä suurinta epäurheilijamaisuutta Lillehammerissa. Ackermann piti jopa oikeutettuna tekoaan - lyömistä sauvan terävällä kärjellä kisan voittajaa, joka vieläpä makasi silloin maassa! Saksan joukkueenjohto hyväksyi teon, koska ei pyytänyt sitä anteeksi.

17.1.2006

Maailma tietää kenestä puhutaan, kun sanat suurin ja kaunein mainitaan peräkkäin.

Muhammad Ali on yhä elävä legenda. Hän on yksi urheiluhistorian suurimmista ja kauneimmista, jos ei jopa se suurin.

Kun Ali saapui viime viikonloppuna Kulmin lentomäen MM-kisoihin, seisahtui koko 10 000 -päinen yleisö seuraamaan vain yhtä hetkeä - sitä kun Ali käveli katsomoon ja näytti jabiien lähtevät kuin nuoruusvuosina.

(...) Pääsin itse legendan läheisyyteen ja sain häneltä nimikirjoituksen hänen viimeisimmän kirjansa "The soul of Butterfly" kanteen.

Hetki oli ikimuistettava. Kaikki lähellä olleet hiljenivät seuraamaan, kun Ali otti mustan tussin käteensä ja aloitti kirjoittamisen.

Kun hän oli kirjoittanut nimensä kirjan kanteen, puhkesi yleisöstä taputtamaan.

23.1.2006

Voin kertoa, että eurooppalaisia ei voisi vähemmän kiinnostaa se, valitaanko Isometsä ja Varis kisoihin. He ovat rangaistuksensa kärsineet ja palanneet sille tasolle, jossa taistellaan maailman huippujen kanssa.

31.1.2006 Kaisa Variksen valitsematta jättäminen Torinon olympialaisiin on herättänyt kansan keskuudessa suuria tunteita. Variksen pudottamista kisakoneesta perusteltiin riittämättömillä näytöillä.

Kuten jo viime keskiviikkona kirjoitin, tuo perustelu oli täysin väärä - yhdeksäs sija maailmancupin kisassa oli valintakriteerit huomioon ottaen riittävä näyttö. Myös kansa ymmärsi sen ja purki tunteitaan valitsijoita kohtaan välillä rajustikin.

15.2.2006

Kun Suomi oli voittanut naisten sprinttaviestissä pronssia, onnitteli minua ensimmäisenä Norjan television NRK:n toimittaja.

Väärinkäsitysten välttämiseksi korostetaan, että kyseessä oli siis onnittelu, joka oli tarkoitettu suomalaiselle hiihdolle. Minä toimin vain välikätenä viestin eteenpäin välittämisessä.

15.2.2006

Seurasin pääministeri Matti Vanhasen kanssa kun Mikko [kumparelaskija Ronkainen] jakeli haastatteluja maailman valtamedioille. Pääministerikin myönsi, että siinä levitettiin jälleen positiivista Suomi-kuvaa kymmenille miljoonille ihmisille ympäri maailmaa.

7.2.2006

Voisiko Suomi järjestää tulevaisuudessa talviolympialaiset?

Kysyin itse tätä asiaa jälleen kerran elokuussa KOK:n puheenjohtaja Jacques Roggelta.

(...) **Seurasin itse** varsin läheltä edellistä hakukampanjaa, jossa Helsinki haki vuoden 2006 kisoja Lillehammerin kanssa. Olen yhä sitä mieltä, että tuo yhdistelmä olisi ollut paljon parempi vaihtoehto kuin perjantaina kisat avaava Torino-Sestriere yhdistelmä.

Jonkinlainen kliimaksi saavutettiin tässä ennen kisoja julkaistussa pläjäyksessä, joten painettakoon se vielä ihan kokonaan.

9.2.2006

Italian pääministeri Silvio Berlusconi on monta selitystä velkaa maailman parhailla talvilajien urheilijoille, niin surkeisiin olosuhteisiin olympialaisiin saapuneet huiput on majoitettu.

Suomen yhdistetyn joukkueen valmennusjohto joutuu nukkumaan kisakylässä huoneessa, jonka ovea ei saa kiinni. Valmentajien analyysi on selkeä, oven saranat on asennettu väärin. Kaikki urheilijat on sijoitettu ainakin Sestrieren kisakylässä huoneisiin, joissa ei ole edes TV-vastaanotinta!

Maailman urheilutähdillä ei ole siis edes mahdollisuutta seurata kisoja kisakylässä. Siinä ainoassa paikassa, jossa heillä ylipäättään pitäisi olla mahdollisuus kisojen seuraamiseen.

Kisakylän huoneet ovat ainakin Sestrieressä niin likaiset, että yhdistetyn joukkue joutui heti ensimmäisenä päivänä hakemaan mopit ja pesemään huoneet katosta lattiaan!

Ruoka kisakylässä, siis se italialainen ruoka, jota Berlusconi pitää maailman parhaan, on niin huonoa, ettei sitä voi irvistelemättä syödä.

Häpeä Berlusconi! Haukuit suomalaisen ruoan vuosi sitten maan rakoon ja nyt italialaisen keittiön ikkuna maailmalle tarjoaa urheilijoille kylmiä pääruokia ja auringossa lämmentä alkuruokia.

Sen vielä ymmärtää, etteivät kisapaikat ja sinne johtavat tiet ole vielä kukaan kunnossa, vaan ne ovat yhtä rapapeltoa. Eihän vuoristoteitä, joita ei käytä juuri kukaan kisojen jälkeen edes kannata kunnostaa.

Mutta se ruoka. Herra pääministeri, tehkää nyt asialle jotain. Tiedän omakohtaisten kokemusten kautta, että italialainen ruoka voi olla todella hyvää, jopa maailman parasta, joten pelastakaa nyt ihmeessä maanne kasvat ja puuttukaa asiaan.

Olettehan te jyrähtäneet paljon merkityksettömimmistäkin asioista ja ruoka on teille varmasti pyhä asia.

**Turo Niemelä, teksti
Olli Hakala, kuvat**

28.2.2006 klo 11:00 alkoi toimistolla laskiaisen vietto glögitarjoilun merkeissä. Samalla askarrettiin pahvista ydinlaskeumasuojaa, josta tuli kuitenkin huippuunsa tuunattu pulkka. Paikalle saapuneita, heti toimistoon astuttuaan, kohtasi lumoava kuuman glögin sekä askartelijoiden liiman ja tussin tuoksu. Tähän kun lisäämme vielä reilun parinkymmenen P-Klubilaisen läsnäolon

pienellä toimistollamme, voimme todeta tapahtuman olleen erittäin lämmin ja idyllinen.

Pian olikin aika lähteä kohti Vartiovuoren mäkeä, jossa laskiainen huipentuisi. Edellisenä päivänä oli keksitty teema, jonka mukaisen joukkueen kokoaminen olikin yllättävän vaikeaa. Eikös kaikilla ole sellainen Armani jonka voi laskiaisen vuoksi uhrata? No ilmeisesti ei. Tiimi saatiin kuitenkin kasaan. Lopulliseen joukkueeseen kuuluivat Turo "Franck" Niemelä, Timo "Franck" Miiluniemi, Jukka "Franck"

Salli ja Paavo "Franck" Lähteenmäki.

Kisa! Tällaisista tapahtumista katoaa se leikkimielisyys ja kisailusta tulee olympialaisten kaltainen henkien taisto, jossa vain vahvimmin, nopeimmin ja korkeimmalle suoriutuva voittaa. Ensimmäiseksi oli liukuriviesti, jossa oman erämme voitto oli selvä. Vaikkakin ankkurimme Franck aiheutti sykkeen kiihtymistä ajautuessaan laskussaan kaiteeseen, jonka seurauksena liukuri syöksyi alas jyrkänteeltä.

Onneksi turboahdettu liukuri ei elokuvamaisesti räjähtänyt, vaan Franck sai sen takaisin alleen ja liukui voittoon. Toinen kisa oli se missä jyvät eroteltiin akanoista, eli tyyli-lasku. Franckit riisuivat P-Klubin uljaat haalarit ja paljastivat kisa-asunsa. Oli varmasti upeaa katseltavaa kun mustapukuiset Franckit istuivat limusiiniin ja raikuvien suosionosoitusten saattelemana, liukuivat mäen alas niin tyylikkäällä ja virheettömällä suorituksella, että jopa norjalainen mäkihyppytuomari olisi antanut täydet pisteet. Etummainen Franck hieman pelästyi kun lähestyimme yleisöä, joka lakosi edestä kuin espanjalaiset WRC fanit. Väistimme tukevan männyn liian läheltä, ja sitten eteen ilmestyi koira. Kantapäät peruskallioon tunkeutuen pysäytimme menopelimme juuri ennen kontaktia kultaisen noutajan kanssa. Luulisi tulevan kesäksi pitkiä pellavia tuollaisella laskulla.

Tuomariston vetäydyttyä harkitsemaan voittajaa, oli jännitys käsin kosketeltavissa. Franckit olivat kukin enemmän tai vähemmän jäässä, sillä jostain syystä puvut eivät sovellu pakkaseen. Pian voittaja julistettiin ja Pimp my P-Klubi kärsi Suomen lätkäjoukkueen kohtalon: TOINEN SIJA! Toivo paremmasta karisi hetkeksi, mutta pian "hopee ei ole häpee" -huuto alkoi raikua pitkin

Vartiovuorta. Tässä välissä joukkue tahtookin kiittää kaikki huoltojoukkoja! "Melkein voiton" juhlinta alkoi heti. Paikalta lähdettiin kohti toimistoa ja tyy:n saunaa, kaikki omien rastiensa kautta. Matkalla muutama laskiaisesta innostunut kokeili pulkkia ja muita laskuvälineitä vartiovuoren portaissa, jalkakäytävillä ja vähän missäkin. Jatkojen tunnelmat tyy:n saunalla voitte itse kuvitella. Hauskaa riitti, sen muistan! Saunan jälkeen väki siirtyi Gigliiniin, missä INDEX oli järjestänyt baaribileet. Itselläni kotiinlähdon aika oli jo

koittanut ja onneksi, sillä tätä kirjoittaessani 1.3. klo 10:30 olen junassa matkalla kohti Rovaniemeä, uusia seikkailuja ja Poronkusemaa.

PIRATISMI ON VARKAUS ON KALITSEMÄTÖN KAPITALISMI

Sami Torssonen

Se riistää tekijältä leivän suusta. Se tukee järjestäytyntä rikollisuutta. Se syö utopiamme uskottavuutta. Peto on kuitenkin taltutettavissa: mainoskampanjat miekkoinamme, kopiosuojaukset kilpinämme ja lainsäätäjät messiaanisinamme aaseinamme kirjaamme suorinta tietä helvettiin.

Elinkeinoelämä viittaa kahteen eri ilmiöön parjatessaan piratismia. Iso Pee ykkösessä tallenteita myydään ja valmistetaan ilman oikeudenhaltijoiden lupaa. Järjestäytyntä rikollisuus hankkii tällaisilla tuotevääreillä yli 500 miljardin euron tulot vuosittain.

Iso Pee kakkosessa tallenteita valmistetaan ilman oikeudenhaltijoiden lupaa. Järjestäytymättömät internet-bukkaneerit hankkivat tällaisella ilkeällä yli 500 miljardia tuntia hupia vuosittain.

En siis väitä, että järjestäytyntä rikollisuuden toimintaa tulisi sallia tai tukea. Väitän kuitenkin, että markkinatalousajattelun omistaminen ja varastaminen eivät sovi digitaalisen kulttuurin hallitsemiseen.

Perinteisessä varastamisessa tehtaanomistaja A:lla oli leipä. Kun nälkäinen C söi sen, varkaus oli tapahtunut. Tehtaanomistaja A:lla ei enää ollut leipää, joten hän joutui tyytymään juustoon, makkaraan ja pikkelsiin.

Piratismissa tehtaanomistaja B:llä on käyttöjärjestelmä. Kun tiedonnälkäinen S rohmuaa sen internetistä, piratismi on tapahtunut. B:llä on vieläkin käyttöjärjestelmä, ja hän nauraa koko matkan pankkiin.

Informaatioyhteiskunta on pian vaiheessa, jossa sen jäsenille voidaan toimittaa kaikki aineeton sisältö lähes ilmaiseksi. Infrastruktuurin, lähinnä internetin ja

tietokoneiden, kehittäminen ja ylläpitäminen on ainoa kustannus. Vaikka informaatioverkon rakentaminen onkin luonnon näkökulmasta kallista, tällä hetkellä näyttää siltä, että se kehittyy piratismista riippumatta.

Suurin ongelma onkin talousjärjestelmämme toimimattomuus. Markkinatalous lakkaa futuamasta, jos yhteisen nenämme edessä ei jatkuvasti roiku herkkuporkkana. Digitaalisuuden mahdollistavaa teknologiaa ei olisi koskaan synnytetty, jos yritykset eivät olisi saaneet suojella tuotekehittelynsä tuloksia.

Miksi ihmeessä kukaan maksaisi tutkimuksesta, joka on kaikkien saatavilla? Tai laeista, maanteistä? Mahdoton utopia. Kannattaa ehdottomasti rajata sellaisten hyödykkeiden käyttöoikeutta, jotka olisivat kustannuksetta kaikkien saatavilla. Yhteisomistus ei ole tehokasta.

Keskustelu jatkuu forumilla:
www.p-klubi.fi

Vuoden tapahtumia

Maaliskuu

16.-19.3. Tukholman excu
 22.3. Index lähiökierros
 Vk 13 keskustelutilaisuus
 29.3. Indexin keilauskisa
 31.3. Helsingin excu
Lisäksi P-Klubin karsinta keilauskisaan

Huhtikuu

6.4. Index-Lex -sitsit
 19.4. Baaribileet
 22.4. Alumnisitsit
 25.4. Trivial perseet
Lisäksi vappuna pesis kritiikin kanssa, lex-mölkky, polkuauto gp, megafest
 30.4. vappubooli laitoksilla, leninin patsas, TYYn sauna

Toukokuu

1.5. TYYn vappupiknik
 12.5. Kevätkauden päättäjaiset

Kesä

Tenttioluet 16.6, 11.8

Syksy

Yliopiston alkamispäivästä riippuen alkuvuoden ohjelma saattaa muuttua

31.8. kastajaiset
 Vk 37 jäsenistöitsit
 Vk 45 syyskokous
 Vuosijuhlat 10.11.

Kuvissa tunnelmia alkuvuoden jäsenistöitsiteltä (Paavo Lähteenmäki)

Poliittista realismia on kuulua liittoon jo opiskeluaikana

Oma liittosi

www.sval.fi

K

EXTRA

PUHAKKA

Hämeenkatu 5

Avoinna 7-21 * 7-18 * 12-21

Tervetuloa !

*Kuumia leipiä!
Hyvät valikoimat!*

Grilliherkkuja!

Pitkät aukioloajat!